

שמחת הנפש - אנ"ש

דפולין

ספר
שמחת
הנפש

בזה הספר יבואו קצת מאמרים המדברים מהענין איך שצריך האדם להיות שמח תמיד, ודרכים ויעצות נפלאות והתחזקות גדול לזכות לזה, כי מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד.

ומצורף מהספר עלפי	לזה הקדוש	אות "לקוטי	שמחה יעצות"
ספרי	מוהר"ן	מברסלב	זצ"ל
הובא מכון להדפסת שנת	לדפוס "תורת והפצת תשנ"ה	מחדש הנצח"	על חסידות ירושלים
יד ברסלב ברסלב תובב"א			

כע1שמחת
הנפש
כע3~
זע1שמחת
הנפש
זע3~
<<
<<
<<
<<
<<
<<
<<

דמ2
במ

שמחה - היראה
[מאהרה"ק מוהר"ן] אוצר
מיוסד על הספה"ק
הלכות ליקוטי מטשעהרין

כל ההזקות הם עלידי קלקול השמחה. וכשזוכין להתפלל בשמחה, שזה בחינת שמסמיכין גאלה לתפלה כמבאר בפנים, עלידיזה נצול מכל

הַהֲזָקוֹת כַּמֵּאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי תִפְלֶה בְּשִׁמְחָה הִיא רְפוּאָה וַיִּשׁוּעָה לְכָל.
 (ליקוטיהלכות, הלי ק"ש, הלי) 8 9 8

----- דף מס: 20 -----
 ב.

שִׁמְחָה דִּקְדוּשָׁה הִיא בְּיָדָי דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד, כִּי זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הָעֲבוּדָה לְעֵבֶד אֶת הַשֵּׁם בְּשִׁמְחָה. וְהַשִּׁמְחָה הִיא הַנִּקְדָּה הַקְדוּשָׁה שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת. וּבִאֲמֵת, מִי שֶׁהוּא בְּכָלל הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה הָאֲמֵתִית, יֵשׁ לוֹ לְשִׂמּוֹחַ כָּל יָמָיו בְּכָל יְעַת וְרָגַע כְּשֶׁיִּזְכֹּר אֶת עֲצָמוֹ הַחֹסֵד שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ עַל־יְדֵי מִשְׁחָה רַבָּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר פָּתַח אֶת עֵינֵינוּ וְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֶת הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה; וְאֵי אֲפֹשֶׁר לְבַאֵר לְעַצְמֵנוּ הַשִּׁמְחָה הַזֹּאת, כִּי הִיא לְכָל חַד כְּפִס מֶה דְמִשְׁעַר בְּלִבָּהּ. אֲדָּ מִפְּגָם וּנְפִילַת הַשִּׁמְחָה דִּקְדוּשָׁה הַזֵּה, מִזֶּה נִשְׁתַּלְשֵׁל הַטְּעוֹת שֶׁל כֶּת הַבוֹחֲרִין בְּשִׁמְחָה שֶׁל הוֹלָלוֹת וְשִׁכְרוּת, אֲשֶׁר צָרִיכִין לְזַהֵר וּלְשַׁמֵּר מִזֶּה תַּפְלָה, הלי, מִזֶּה (הלכות)

----- דף מס: 21 -----
 דחא.

ג.
 עֵקֶר הַשִּׁמְחָה זוֹכִין עַל־יְדֵי תִפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת בְּכָל פְּעַם לְהַשִּׁיג אֶת הַנִּסְתָּר מִמֶּנּוּ.

(שם הלכות נשיאת כפים, הלי) 8 9 8
 דח.

----- דף מס: 22 -----
 ד.

עַל־יְדֵי וְדוּי דְבָרִים מְעַלִּין מִהַקְּלָפוֹת כָּל נִיצוּצוֹת הַקְדוּשָׁה שֶׁנִּפְלוּ לְתוֹכָן עַל־יְדֵי הַחֲטָאִים, וְאִזִּי עוֹלָה הַשִּׁמְחָה, שֶׁהִיא עֵקֶר הַקְדוּשָׁה מִהַגְּלוּת. וְעַל־יְדֵי זֶה זוֹכֶה לְהַשִּׁיג אֹר הָאֵינוֹסוֹף בְּבַחֲיַנַּת מְטִי וְלֹא מְטִי - כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ.

(הלכות נפילתאפים, הלי) 8 9 8
 דח.

----- דף מס: 23 -----
 ה.

עֵקֶר הַתְּקוּן הַמְּסוּדָר וְהַמְּיֻשָּׁב, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּתָר, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְשִׁיגִין אֹר אֵינוֹסוֹף, הוּא עַל־יְדֵי הַשִּׁמְחָה. כִּי שָׁם מְקוֹר הַשִּׁמְחָה בְּחִינַת "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים" דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּתָר. כִּי הַשִּׁמְחָה מְרַחֶבֶת הַמַּחִין, וְאִזִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְסַבֵּל מֶה שֶׁמְשִׁיגִין מֵאֹר הָאֵינוֹסוֹף וְלִבְלִי לְהַרִס אֶת הַגְּבוּל; אֲבָל הָעֲצָבוֹת, חֶס וְשְׁלוֹם, מְצַמְצֵם אֶת הַדַּעַת עַד שֶׁהוּא קָטָן מִהַכִּיל אֶת הָאֹר, וְאִזִּי אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבֵּל אֶפְלוּ מֵעַט נִיצוּצֵי־אֹר שֶׁמְאִירִין לוֹ, וְיָכוֹל לְהַרִס אֶת הַגְּבוּל, חֶס וְשְׁלוֹם, וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַהַשְׁגָּה עַל־יְדֵי שִׁמְחָה.

(שם אות) 8 9 8
 ----- דף מס: 24 -----
 ו.

מי שיש לו אמונה שלמה בהשם יתברך, בודאי ראו לו לשמח תמיד בהשם יתברך. וזה הדבר אי אפשר לבאר בכתב, כי הוא לכל חד כפי מה דמשער בלבה. וכן לשמח בשמחת המצות, בחינת "פקודי ה' ישירים, משמחי לב", כי בודאי אין שמחה בעולם כשמחה זו. כי זה כל אדם יכול להבין, שבעולם הזה אין שום שמחה בעולם, כי מה יתרון לו לאדם וכו', וימינו כצל עובר, ואחרית שמחה תוגה. ועלכן באמת המחקרים והכופרים, רחמנא לצלן, אין להם שום שמחה אמתית כלל, וכל ימיהם הם מלאים עצבות ויגון ואנחה, כי מאחר שכופרים בתורתו הקדושה ובעשית מצותיו.. דף מס: 25 -----

יתברך, ובודים מלבם טעמים של הבל ושטות על עשית המצות כאלו הם נימוסיות, חס ושלוש, אם-כן מהיכן יקבלו חיות ושמחה? ועלכן עקר הקטרוג וההתגרות של הסטרא-אחרא שמתגרין בישראל, העקר הוא בהשמחה של המצות, כי על גוף המצוה הם יכולין לומר שהיא נימוסית, חס ושלוש, כשאר נימוסי העמים, חס ושלוש, אך כשרואים שישראל שמחים כל-כך בעשית המצוות ומוסרין נפשם עליהם, על זה הם מתקנאים ומתגרין בנו מאד. ועלכן עקר הכנעת הסטרא-אחרא הוא

דיקא	עלידי	עשית	המצוה	בשמחה.
(ש)		אות		(ד)
8	9	8	9	9

----- דף מס: 26 -----
 דחא.
 .ז

מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות כידוע לכל אחד, על-כן צריכין להכריח את עצמו בכל הפחות להיות בשמחה. ועקר השמחה אי אפשר להיות על-פי רב כפיאם עלידי מלי דשטותא. וזהו בחינת מלי דבדיחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קדם הלמוד, כדי לבוא לשמחה עלידי מלי דבדיחותא, שהם מלי דשטותא דיקא. וזה נמשך מחמת כי עקר גלות ישראל שהוא גלות השכינה, הוא מה שהעצבות, שהם הסטרא-אחרא והקלפות, מתגברין על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח בהשם יתברך ובתורתו הקדושה. נמצא, שעכשו השמחה בגלות בין הסטרא-אחרא והקלפות, משם .. דף מס: 27 -----

נמשך כל השמחה של העפויים והרשעים, כי הסטרא-אחרא נקראת יגון ואנחה, כידוע, אך כל השמחה שיש אצלם נמשך רק מבחינת גלות השכינה, שהיא שמחתן של ישראל, שהיא עכשו בגלות, ומניצוצי השמחה שנפלו ביניהם בגלות משם כל שמחתם לפי שעה ובאמת אחריתה של שמחה זו היא תוגה ויגון ואנחה, ועל זה נאמר: "ולשמחה מה זה עשה". ועלכן מחמת שהשמחה היא עכשו בגלות ומלבשת במלין דעלמא שהם מלין דשטותא, על-כן מי שרוצה לבוא לשמחה, לשמח בקדשת יהדותו וכו', אי אפשר לבוא לשמחה זו על-פי רב כפיאם עלידי מלי דשטותא, כי לשם נפלה השמחה בגלות. ועל-כן איש הישראלי כשמשמח את עצמו על-

ידי מלין דשטותא, עלידייזה מעלה ניצוצי .. 28: מס

השכינה מגלותא עלידי שמעלה ניצוצי השמחה מהגלות, וחוזרין ועולין ניצוצי השמחה למקורן ושרשן שהוא אצל ישראל, כי מקור נשמת ישראל

הוא ^(שם) בבחינת שמחה ^{אות} שהיא ^(ה) השכינה ^(ה) כנ"ל.
8 9 8 9

דח.

29: מס 29: מס

עקר המלחמה של דוד עם הסטרא-אחרא והקלפת היה רק לשבר העצבות ולהמשיך שמחה, שזהו בחינת עשרה מיני נגינה שהמשיך דוד בעולם, שהם בחינת שמחה כידוע, ועל-כן נקרא "בדחנא דמלכא".

הוא ^(שם) בבחינת שמחה ^{אות} כידוע, ^(ו) ועל-כן ^(ו) נקרא ^(ו) "בדחנא דמלכא".
8 9 8 9

דח.

30: מס 30: מס

עקר תקון פגימת הלבנה הוא עלידי עשית המצות בשמחה. ועל-כן שמחין בשעת קדוש לבנה.

הוא ^(שם) בבחינת שמחה ^(ז) קדוש ^(ז) לבנה.
8 9 8 9

דח.

31: מס 31: מס

העולם הזה הוא מלא כעס ומכאובות ויגון ואנחה, וכך חיותנו וקיומנו הוא רק עלידי בחינת שבת, שהוא עלמא דאתי, כי רק זה כל תכליתנו, כי בודאי לא ברא השם יתברך את האדם בחכמה נפלאה ונוראה כזאת בשביל שישבל עמל וכעס כזה בזה העולם, כי כונת השם יתברך בודאי רק לטובה, וכך הבריאה היתה בשביל לגלות רחמנותו וטובו; אך עקר בריאת האדם הוא רק בשביל התכלית שהוא בחינת שבת, וזה כל הנחמה על כל הצרות והיגונות שסובל האדם בזה העולם, ועל-כן צריכין להתגבר מאד בכל עת להמשיך שמחתו על עצמו.

32: מס 32: מס

והעקר עלידי שישתכל על הסוף, שהוא תכלית עולם הבא, שאז יתהפך הכל לטובה. כי אפלו הפחות שבאשראל והגרוע שבגרועים, אין שעור לכל נעימות הטוב הנפלא שיזכה אז, ועלידייזה יוכל לשמח את עצמו גם עתה בכל מה שעובר עליו, עד שיזכה עלידייזה ליצא מן גלותו מהיכלי התמורות ויזכה ברכת-הודאה, הלכות

הוא ^(שם) בבחינת שמחה ^(ח) ויזכה ^(ח) ברכת-הודאה, ^(ט) הלכות ^(ט) טוב.
8 9 8 9

דח.

33: מס 33: מס

יא.

היכלי התמורות, שהם כלל הסטרא-אחרא והקלפות והיצר הרע, דרךן להמיר ולהחליף הכליך בטוב וטוב ברע, עד שרוצין להביא את האדם לידי המרה ממש, רחמנא לצלן, כמאמר רבותינו ז"ל: היום אומר לו עשה כך וכו'. ועקר התגברותם עלידי עצבות, מה שרוצין להפיל את האדם ולרחקו מהשם יתברך עלידי סברותיהם המהפכות והמזיפות ומחלישין דעתו כאלו אפסה תקותו, חס ושלום; על-כן צריך האדם לעמד כנגדם ולהתגבר עליהם עלידי שיהפך וימיר הכל לטובה, בבחינת "ששון ושמחה ישגו, ונסו יגון ואנחה" - שצריכין לחטף היגון ואנחה עצמו ולהפכו גם-כן לשמחה, .. דף מס: 34

ולומר לנפשו: אדרבא, זהו תקף שמחתי, שרחוק כמוני כל-כך כל-כך כמו שאני יודע בנפשי, אף-על-פי-כן אני מתלבש בציצית ומניח תפלין וכו', אשר אין כל העולם כדאי נגד אור נקדה אחת של איזה מצוה. בפרט בשעת עשיית המצוה כגון בבקר שמתעטף בציצית, צריך לשמח נפשו מאד דיקא מתודע עצם רחוקו, כי הלוא אחר כל אלה אף-על-פי-כן אני זוכה עתה ברגע זאת להתעטף בציצית, שהפליגו רבותינו ז"ל בזכות מצוה זאת מאד, ו"כן תתעטף נפשי ורוחי ונשמתי באור הציצית וכו'". ומי יכול לשער בזה העולם כלל אור הגדול הקדוש והנורא של ציצית וכיוצא בשאר

בפרט כשפא שבת או יום-טוב שצריכים לקבלם בשמחה מאד ולהמשיך קדשת .. דף מס: 35

שמחתם גם על ימי החל. וכן קדם התפלה, שצריכין להתפלל בשמחה מאד. וכל מה שהסטרא-אחרא רוצה לבלבלו בעצבות הרבה מרבו פגמיו ורבו דאגותיו וכו', אז אדרבא עלידי כל זה ישמח נפשו ביותר ויותר, כי אף-על-פי-כן אחר כל אלה אני זוכה לחטף טוב כזה, וזה חלקי מכל עמלי, וסוף כל סוף לא ישאר ממני כיום זאת; ועל-די-זה יתגבר לעשות כל המצות בשמחה, ועל-די-זה דיקא יעלה מהיכלי התמורות, שהם עקר היגון ואנחה, ויברר הניצוצות הקדשה שהיו ביניהם בגלות עלידי שמהפך היגון ואנחה עצמו לשמחה, עד שזוכה עלידי זה לעלות מדרגא לדרגא: מנצח-הודיסוד לחסד-גבורה-תפארת, ומחסד-גבורה-תפארת לחכמה-בינה .. דף מס: 36

דעת, עד שזוכה לבחינת פתר ששם מקור השמחה, בחינת "ושמחת עולם על ראשם".

(ד	אות	יב,	שמ)
9	8	9	8

חד. .. דף מס: 37

יב. עקר השלמות הוא בחינת שמחה, והשמחה הוא בחינת קולות דקדשה, בחינת חמשה קולות: קול ששון וקול שמחה וכו' קול אומרים הודו וכו'; אבל מחמת התגברות הגלות, שעקרו עלידי התגברות העצבות שמשם כל

הצרות, רחמנא לצלן. עליכן צריכין לצעק בכל יום הרבה. ועקר קול הצעקה הוא לזכות לצאת בשלמות מעצבות ויגון ואנחה לשמחה, כי צריכין לצעק הרבה להשם יתברך כדי לזכות לשמחה שהיא העקר.

8 (שם) 9 ארת 8 (כד) 9

דף מס: 38

יג.

עקר עליות וירידות של האדם היא כפי השמחה בו יתברך, שעלידיצה עקר כל התקונים הקדושים. וזה מרמז במדרש הנעלם: "והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו" - כמה דאת אמר "נגילה ונשמחה בו", הינו כנ"ל. כי הסלם שראה יעקב מרמז על הקולות של שמחה, שעלידיצה עקר העליה מהארץ לשמים כמבאר בפנים.

8 (שם) 9 8 9

דח.

דף מס: 39

יד.

עקר השמחה, שהיא החיות של ישראל, הוא עלידי נקדת האמת שבלב איש הישראלי, שנפשו יודעת מאד קדשת אמונת ישראל, שזה כל שמחתנו, בחינת "אנכי אשמח בה". וכל אדם כפי מה שהוא, אם יזכר את עצמו שאף על פניו הוא מזרע ישראל והבדלנו מן התועים בכמה בחינות יכול לשמח את עצמו בכל מקום שהוא עלידיצה. ועל כן עקר השמחה הוא בחינת קדשת יעקב, בחינת "יגל יעקב ישמח ישראל". כי יעקב הוא בחינת אמת כידוע, שהוא בחינת נקדת האמת שמשרש בכל אחד מישראל, שעלידיצה עקר השמחה; אבל הבעל דבר מתגרה על זה

ביותר, ובתחלה דף מס: 40

מסית את האדם ומחטיאו ומטרידו בטרדת הפרנסה וכיוצא ומונעו מעבודת השם; ואחר כך הוא מוסיף להתגרות בו בעצבות ומרה שחרה מאד, ובפרט בעת שמתעורר איזה התעוררות דקדשה לעשות איזה דבר שבקדשה, שאז מתגרה בו בעצבות יותר, שזה מזיק מאד להאדם. וזה עקר מלחמת יעקב עם שרו של עשו, שהוא הבעל דבר, שרוצה להאריך הגלות מאד עלידי התגרות העצבות, ויעקב נלחם עמו בכל דור. והנה ביעקב בעצמו, שהוא הצדיק האמת, בודאי אין להבעל דבר כנגדו שום כח, כי הוא קדוש מאד בפרט בקדשת הברית; ואין להעצבות, שעקרו נמשך מפגם הברית, שום אחיזה בו; רק עקר המלחמה בעבור יוצאי ירד יעקב, שהם הנפשות הקטנות, דף מס: 41

בחינת רגליו, שבהם עקר אחיזת העצבות; אך אף על פניו הצדיק בגדל כחו מתגבר עליו עלידי שממשיך השמחה ממקור השמחה שהוא בחינת כתר עליון, ועלידיצה יכול לשמח גם הנפשות הנפולות והיורדות והחלושות מאד לרפאתן מצליעתן, עד שתגדל אור השמחה עליהם כל כך עד שיהפכו כל היגון ואנחה לשמחה, שדיקא מתוך עמק חלישותם

ופחיתות מדרגתם יתגברו את עצמם ביותר להחיות את עצמם ולשמח את נפשם בתכלית שלמות השמחה במעט נקדחת הטובה ובקדשת יהדותם. ועלידיזה מכניעין את היכלי התמורות כלכך עד שהם בעצמם מכרחים להחזיר ולהוציא ולהשיב אל הקדשה כל הניצוצות הקדשה שהיו ביניהם, שעלידיזה נתגדל קדשת.. דף מס: 42 -----

השמחה ביותר עד שעולין מדרגא לדרגא, עד שבאין באמת לתכלית מקור השמחה, בחינת "ושמחת עולם על ראשם" כנ"ל. וזה בחינת מה שיעקב הכריח לשרו של עשו עצמו להודות לו על הפרכות.

8 (שם) כה, 9

ח.ד.

דף מס: 43 ----- טו.

עקר שלמות השמחה משיגין הצדיקים, והם ממשיכין השמחה עלינו. וכל שמחתם של הצדיקים הוא עלידי קטנות ושלמות דיקא, בחינת "ויספו ענוים בה' שמחה". כי העפויים והרשעים הפרוכים אחר עולם הזה, כל שמחתם הוא רק עלידי גאון וגדלות, דהינו כשמשיגין איזה כבוד ועשירות וגדלה, הם מתנשאים בעצמן ושמחים בזה, ועלכן שמחתם באמת אינה שמחה כלל, כי באמת בעסקי עולם הזה אין שום שמחה כלל, ועל כן נקרא כל שמחתם רק "שחוק הכסיל", שהוא מערב בעצבות, בחינת "אחריתה שמחה תונה"; כי מאחר שכל שמחתו היא תאות עולם הזה, בודאי אין זה שמחה כלל, דף מס: 44 -----

כי אין שום אדם ממלא תאותו בעולם הזה בשלמות כמאמר רבותינו ז"ל: אין אדם מת וחצי תאותו בידו; כי כל מה שיש לו יותר חסר לו יותר, בפרט כי לא במותו יקח הכל. ועלכן עלידי גדלות וגאון אין שום שמחה כלל, רק שנדמה להם שהם שמחים, אבל באמת כל שמחתם נהפכת ליגון; אבל שמחת הצדיקים היא עלידי קטנות וענוה דיקא, שהם קטנים בעיניהם כלכך, שכל מה שמקבלים מהשם יתברך הם שמחים בו; ואפלו כשיש להם יסורים ועניות, חס ושלום, הם שמחים ביסורין ומודים להשם יתברך בין בטיבו, בין בעקו, חס ושלום, והם שמחים בחלקם תמיד, כי יודעים שגם זה המעט הוא חסד חנם מאתו יתברך, וכל עקר שמחתם הוא שמחת המצוות, שהיא שמחה אמתית.. דף מס: 45 --

ונצחית, וממשיכים שמחה זו על כל נפשות ישראל, עד שכל מה שהם קטנים ושפלים בעיניהם יותר ויודעים ביותר כמה וכמה פגמו וכיו, הם מתגברים עלידיזה דיקא יותר לשמח בשמחת המצוה, על שאף עלפיהן הוא זוכה לעשות נחת רוח להשם יתברך עלידי עשית המצות. ועלכן עקר השמחה דקדשה היא עלידי ענוה וקטנות דיקא, שהוא להיות קטן בעיניו באמת כמו דוד שאמר על עצמו: "ואנכי תולעת ולא איש וכיו, ובזה בעצמו היה משמח את עצמו, שאף עלפיהן גמל השם יתברך עמו חסדים כאלה. וזה עקר שלמות מלכותו, כי עקר עלית המלכות דקדשה הוא על-

יְדֵי שְׂמֹחָה, וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם לְפִי מִדְרָגָתוֹ.
(שם) (ללא)

דף מס: 46

טז.

על־ידי עשית המצוה בשמחה על ידי זה מתקנין פגימת הלבנה. וזה בחינת השמחה שבשעת קדוש לבנה.

8 9 8

דח.

דף מס: 47

יז.

עקר שרש השמחה הוא בלב, בחינת "נתתה שמחה בלבי", אך אף על־פי כן עקר התגלות וקיום השמחה היא על־ידי הדבור, הינו על־ידי דבורי תורה והודאה, שזה בחינת דוד, שרונה להקדוש־ברוך־הוא בשירות ותשבחות, שהם בחינת דבורים קדושים של שמחת האמונה הקדושה; כי על־ידי הדבור יכנסו הדברים באזניו ובלבו עד שתאיר השמחה בשלמות ויתבטל העצבות לגמרי. כי הדבור יש לו כח גדול, ועל־ידי זה עקר התגלות השמחה, בחינת "שמחה לאיש במענה פיו", וכתוב: "ודבר טוב

(שם) אורות מו, מט)

דף מס: 48

יח.

אף על־פי שמבאר בספרים שהדאגה והעצבות על העונות הוא דבר טוב, אך באמת זה היה טוב אם היה חוזר בתשובה על־ידי זה, שמרבי הפחד והדאגה מהעונות ישליך כל עסקי עולם הזה לגמרי וישוב בתשובה שלמה להשם יתברך, כאשר כבר נמצאו באמת כמה בעל־תשובה כאלו; אבל על־פירב בפרט בדורות אלו מתרחקים ביותר על־ידי רבוי העצבות אפלו על העונות, כי ההיכלי התמורות מחליפין האמת ומערבבין דעתו מאד עד שנופל לבחינת יאוש כאלו אין לו עוד תקווה להתחדש כנשר ימיו, ובתוך כך מגבירין עליו עצבות הפרנסה ורבי תאות ממון ולהנהיג ביותו

בגדולות, עד שכל דף מס: 49

ימיו מלא עצבות ויגונות בלי שעור; וזה מזיק ביותר, כי על־ידי זה אינו יכול לישוב דעתו כלל מה הוא עושה בזה העולם, כי עקר ישוב הדעת זוכין על־ידי שמחה כמבאר במקום אחר. על־כן צריכין להתחזק מאד לשמח את נפשו בכל מיני עצות הקדושות ולהזכיר את עצמו בכל עת החסדים שעשה עמנו השם יתברך בכלל ובפרט, שזה בחינת מצות זכירת יציאת מצרים בכל יום, ולידע ולהאמין כי בודאי לא על חנם גמל עלינו חסד כזה שהוציאנו ממצרים ונתן לנו את תורתו הקדושה וקרבנו לצדיקי אמת בכל דור ודור, כי מזה אנו רואין בחוש שהשם יתברך חשב מחשבות להיטיב עמנו לנצח, וגם עתה אנו זוכים לחטף בכל יום כמה מצות יציאת ותפלין וכו', וגם אנו בטוחים. דף מס: 50

ומחכים ומקוים לאחרית טוב בכח הצדיקי אמת, כי כל ישראל יש להם

חלק לעולם הבא, נמצא, שההתחזקות והשמחה הזאת היא בעבר והזה ועתיד, שהיא כלל בחינת הזמן, ועלידידיזה מחייו את כל הזמן והימים בעבר והזה ועתיד, כי עקר נקודת חיות הזמן היא שמחה של מצוה. וכן לענין כלל ישראל, שאף על פי שבודאי צריכין להתאבל ולקונן מאד על חרבן בית המקדש בכל לילה בחצות. וכן בפרט גם כן, כי בודאי צריך כל אחד לצעק ולקונן מאד על עוינותיו שגרמו חרבן בית המקדש, וגם עתה מעכבים בנינו עדיו; אבל אף על פיריכו אי אפשר לקונן כל היום, כי עלידי עצבות וקינות לבד אי אפשר לחיות, כי עקר החיות דקדושה הוא שמחה. ועל כן באמת מסימין .. דף מס: 51 -----

הקינות בפסוקי נחמה, והנחמה היא גם כן בעבר והזה ועתיד, הינו במה שפבר יסדו לנו אבותינו הקדושים יסוד הבית המקדש, ואברהם, יצחק ויעקב התפללו שם, ודוד המלך, עליו השלום, זכה למצא כבר את מקומו ביגיעות עצומות, ואף על פי שפבר נחרב פעמים, אף על פיריכו לא נחרב רק הבנין שעל גבי היסוד, אבל יסוד הבנין עצמו שהוא קדשת המקום אשר מצא דוד לה, זה אי אפשר להחריב בשום אופן, כמו שכתוב: "זאת מנוחתי עדי עד, פה אשב כי אויתיה"; וזה בחינת השמחה והנחמה בהישועות שבעבר. וכן בהזה אנו מנחמין עצמנו בקדשת הבתי כנסיות ובתי מדרשות שהם בחינת מקדש מעט. ועקר השמחה היא עם התקנה שלעתיד, שאנו מקוים אליו יתברך שיבנה .. דף מס: 52 -----

לנו בית קדשנו ותפארתנו באפן שלא יגרס לעולם, שאז תגדל השמחה עד אין קץ, כמו שכתוב: "אז ימלא שחוק פינו וכו'." (שם)

טזסחחטט 8
 9 8 9 8

חד.

----- דף מס: 53 -----
 יט.

מאחר שימי חיי האדם מועטים כל כך ופורחים מאד מאד, על כן צריך לזכר מאד להחיותם שיהיה להם חיות אמתי וקיום שיהיו ראויים לקרותם בשם "ימי חיינו"; וזה עלידי שמחה דקדושה שהוא עקר החיות. וזה מבאר בקהלת שאמר שם: "כי לא הרבה" - הינו שימיו מועטים מאד, על כן - "יזכר את ימי חיינו", הינו שיזכר להחיותם עלידי שמחה דקדושה כנ"ל. וזהו שסוים: "כי האלקים מענה בשמחת לבו" - הינו, שהשם יתברך מעיד על זה ששמח בלבבו לעשות טוב דהינו, שהיה מישב דעתו בזה העולם לידע האמת, שאין שום חיות אמתי כיאם תורה ומצות כי הם חיינו, ועל

----- דף מס: 54 -----
 פן היה שמח בהם מאד, וזה כל תכלית וקיום אמתי של כל ימי חיינו. וזה מרמז גם כן בזהר שדרש שם: עי' ד"שמע" ודי' ד"אחד" - אותיות "עד", וסימנך: "עד ה' בכם". נשאר ש"מ מן תבת "שמע" וא"ח מן "אחד" - אותיות "אשמח" דכתיב: "אנכי אשמח בה", הינו כנ"ל, כי השם יתברך בעצמו מעיד על מי שמיחד שמו פעמים בכל יום ואומר "שמע ישראל וכו'"; והעקר על השמחה, כי צריכין לשמח בזה מאד מאד

מה שָׁאָנוּ זֹכִין לִיַּחַד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם בְּבַחֲיַנַּת "אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בְּהִי".
וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁאֹמְרִים "אֲשַׁרְיִנּוּ" קֹדֶם קְרִיאַת שְׁמַע קִטְנָה.
(שם) ^{סו,} (עה)

דף מס: 55

כ.

עֲקָר שְׂרַשׁ הַשְּׂמֵחָה שֶׁל כָּל הַשְּׂמֵחוֹת הוּא שְׂמֵחַת עוֹלָם הַבָּא, שְׁ"אִז יִמְלֹא
שְׂחוֹק פִּינוּי", וְעַל זֶה הַזְּמַן נֶאֱמָר: "וְשְׂמֵחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים". וְאִז יִזְכָּה כָּל
מִי שְׂבִשֵׁם "יִשְׂרָאֵל" מְכַנֶּה לְבַחֲיַנַּת "שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת", שֶׁתִּגְדֹּל הַשְּׂמֵחָה כָּל-
כָּד שְׂיִהְיֶה בָּהּ לְהַשְׁבִּיעַ דִּי וְהוֹתֵר אֶת כָּל אֶחָד אֶפְלוּ הַקָּטָן שֶׁבְּקִטְנִים,
בְּחִינַת "תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנִיךָ". וְזֶה עֲקָר שְׂמֵחַת
חֲתָנָה, כִּי עֲקָר הַחֲתָנָה הִיא בְּשִׁבִיל זְכָרוֹן בְּעוֹלָם הַבָּא.

(שם) הלכות ברכת הראיה, הלכה ה, אות כ

8 9 8 9

דף מס: 56

כא.

הַשְּׂמֵחָה הִיא בְּחִינַת שִׁיר וְנִגּוֹן, בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְיָ נְגִינָה. וְהִיא בְּבַחֲיַנַּת
שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרֻבָּע. כִּי בִּתְחִלָּה צָרִיךְ לְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ בְּנִקְדֻת
הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה "שֶׁלֹּא עֲשֵׂנִי גוֹי", שֶׁזֶה בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט, שֶׁמְשַׁמַּח אֶת
עַצְמוֹ בְּמַה שֶׁהוּא מֵאֲמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא פְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוּת.
וְאַחַר־כֵּן יוֹסִיף לְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ בְּמַה שֶׁזָּכָה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֶת, וְעַל-
כֵּל־פְּנִים לְבָלִי לְהִיּוֹת חוֹלֵק עֲלֵיהֶם, וְזֶה בְּחִינַת שִׁיר כְּפּוֹל. וְאַחַר־כֵּן צָרִיךְ
לְהוֹסִיף לְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ בְּהִנְקֻדוֹת טוֹבוֹת שְׂמוּצָא עֲדִין בְּעַצְמוֹ גַּם־כֵּן; כִּי
אִיךָ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא עֲשֶׂה אֵיזָה טוֹב מֵיְמִיו, וְזֶה בְּחִינַת שִׁיר מְשֻׁלֵּשׁ. וְעַל־יְדֵי כָּל
זֶה זֹכָה וּמִתְגַּבֵּר לְחַטֵּף גַּם עֵתָה אֵיזָה טוֹב. דף מס: 57

וְלִקְבֹּל עֲלָיו עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּשְׂמֵחָה, וְזֶה בְּחִינַת שִׁיר מְרֻבָּע, וְעַל־יְדֵי־זֶה
נִשְׁלַם שֵׁם הַיְיָ"ה בְּרוּךְ הוּא, וְנִשְׁלַם הַשְּׂמֵחָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְיָ
נְגִינָה.

(שם) הלכות תפלת המנחה, הל' ז, אות נג

8 9 8 9

דח.

דף מס: 58

כב.

עֲקָר שְׂרַשׁ כָּל הַשְּׂמֵחוֹת הוּא רַק בְּשֵׁם ה' בְּבַחֲיַנַּת "בְּשִׁמְךָ יִגִּילוֹן כָּל הַיּוֹם".
כִּי כָּל הַבְּטָחוֹנוֹת וְהִתְקוּוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, הַכֹּל הוּא מַה
שְׁאָנוּ בְּטוֹחִים בְּשֵׁם ה', "כִּי לֹא יִטֵּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ בְּעִבּוֹר שְׁמוֹ הַגְּדוֹל", וּמִשֵּׁם
כָּל הַשְּׂמֵחוֹת בְּבַחֲיַנַּת "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לִבְנוֹ, כִּי בְשֵׁם קֹדֶשׁוֹ בְּטָחְנוּ". וְזֶה עֲקָר
הַהִתְחַזְּקוֹת וְהַשְּׂמֵחָה שֶׁל כָּל אָדָם הוּא מַה שֶׁעֲדִין שֵׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עֲלָיו,
שֶׁזֶה בְּחִינַת שֵׁם הַשֵּׁם, כִּי שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ מְשַׁתָּף בְּשֵׁמֶם. וּבְזֶה יְכוֹל לְחַזֵּק
וּלְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ אֶפְלוּ הַקָּל שֶׁבְּקִלִּים וְהַגְּרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי
יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שֶׁשֵׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עֲלָיו יְכוֹל לְחַזֵּק וּלְהַחֲיֹת אֶת עַצְמוֹ
בְּזֶה שֵׁשׁ יִשְׂרָאֵל. דף מס: 59

נִקְרָא עֲלָיו עֲדִין, וּשְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ מְשַׁתָּף בְּשִׁמְנוֹ, שֶׁזֶה עֲקָר שְׂמֵחַתְנוֹ וְתִקְוַתְנוֹ.

מִכְּלִישׁוֹן מִי שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֲמֶת, בּוֹדָאֵי יֵשׁ לוֹ לְשֹׁמֵחַ כָּל יָמָיו
 אִידִשְׁהוּא מֵאַחַר שְׂזוּכָה שְׂיִהְיֶה נִקְרָא שֵׁם הַצַּדִּיקִים עָלָיו, שֶׁהֵם עֶקֶר שֵׁם
 הַשֵּׁם. וְעַל־כֵּן בְּשַׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים וּפְוִרִים צְרִיכִין לְשֹׁמֵחַ מְאֹד, כִּי בָּהֶם
 עֶקֶר הַגְּדֻלַּת שֵׁם ה'. וְגַם בְּכָל הַשָּׁנָה תְּמִיד צְרִיכִין לְשֹׁמֵחַ מְאֹד בְּמָה שְׂשֵׁם
 יִשְׂרָאֵל וְשֵׁם ה' נִקְרָא עָלָיו, וְעַל־יְדִיזָה מִמְּשִׁיכֵין הַשְּׂמֵחָה שֶׁל שַׁבַּת וַיּוֹס־
 טוֹב עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.
 (שם הלכות שבת, הלכה ה, אות טו; עיין התחזקות, אות לד) 8 9

ד. 60: מס

כג.

שָׂרֵשׁ נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא שְׂמֵחָה, כִּי שָׂרֵשׁ בְּמַחְשָׁבָה דְקַדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוּא
 שְׂשֵׁם מְקוֹר הַשְּׂמֵחָה, בְּחִינַת "עֹז וְחֻדְוָה בְּמִקְוֵמוֹ"; כִּי אֵין עֲצָבוֹת לַפְּנֵי
 הַמְּקוֹם כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, וְכָל הָעֵבְרוֹת, בְּפֶרֶט פָּגַם הַבְּרִית, נִמְשָׁכִין
 מֵעֲצָבוֹת. וְעַל־כֵּן עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה, כִּי כְּשֶׁעוֹבֵר עֲבָרָה, חֵס וְשָׁלוֹם, נִמְשָׁךְ
 עָלָיו עֲצָבוֹת, בְּחִינַת "אֲדָאג מַחְטָאֲתֵי" בְּחִינַת "יְגוֹן וְאֲנַחָה", שֶׁהֵם בְּחִינַת
 סְמֻדָּיִם וְנִקְבָּה, וְעַל־יְדִיזָה בָּא יוֹתֵר לִידֵי עֲבָרָה. וְעַל־כֵּן עֶקֶר הַתְּשׁוּבָה
 הוּא עַל־יְדֵי הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים שְׂיִכּוֹלִים לְעוֹרֵר הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שְׂבְּכָל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעִים בְּיוֹתֵר, עַד שְׂמִכְנִיסִים גַּם בָּהֶם שְׂמֵחָה, וְעַל־
 יְדִיזָה הֵם. ד. 61: מס

מוֹצִיאִים אוֹתָם מֵעֲבָרוֹת וּמִפְּגָמִים וּמִחֲזִירִים אוֹתָם בְּתְשׁוּבָה.
 כִּי אֲרֵעֲלֵפִי שֶׁהֵבַעַל־תְּשׁוּבָה צְרִיךְ לְצַעֵק וּלְבַכּוֹת הַרְבֵּה לַפְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 בְּכָל יוֹם וּלְשַׁבֵּר לְבוֹ מְאֹד, אֲבָל אֲרֵעֲלֵפִיכֶן צְרִיךְ לְזַהֵר בְּנַפְשׁוֹ שֶׁלֹּא
 יִתְרַחֵק יוֹתֵר עַל־יְדִיזָה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; כִּי אֲרֵעֲלֵפִי שְׂבוֹדָאֵי צְרִיכִין לְסַבֵּל
 בְּזִיוֹנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דְּמִים דְּבָרִים הַרְבֵּה מֵאַחֲרִים, וּלְהַתְּבַיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ
 מֵעוֹנוֹתָיו וּפְגָמָיו עַד שְׂיִהְיֶה נִשְׁפָּךְ דָּמוֹ בְּקִרְבּוֹ מִמֶּשׁ עַל־יְדֵי הַבוֹשָׁה. וְעַל זֶה
 אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: כָּל הָעוֹבֵר עֲבָרָה וּמִתְּבַיֵּשׁ בָּהּ - מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל
 עוֹנוֹתָיו, אֲבָל אֲרֵעֲלֵפִיכֶן צְרִיכִין לְזַהֵר שֶׁלֹּא יָבוֹא עַל־יְדִיזָה לְעֲצָבוֹת
 וּמְרָה שְׂחִרָה דְּסִטְרָא־אַחֲרָא, חֵס וְשָׁלוֹם, עַל־כֵּן צְרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר שְׂיִהְיֶה כָּל
 הַיּוֹם בְּשְׂמֵחָה בְּכָל דְּרָכֵי הָעֲצוֹת. ד. 62: מס

שְׂגָלוֹ לָנוּ הַצַּדִּיקֵי אֲמֶת; רַק בְּשַׁעַה מִיַּחְדָּת יִפְרֹשׁ שְׂחִתּוֹ לַפְּנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 כְּבִן הַמִּתְחַטֵּא לַפְּנֵי אָבִיו בְּלֵב נִשְׁבָּר מְאֹד, וְאִז אַחַר לֵב נִשְׁבָּר בָּאָה שְׂמֵחָה
 כְּמִבְּאָר בְּמִקְוֵם אֲוֹתִיּוֹת, ז, אותיות 8, מה, מז) 8 9

דד.

ד. 63: מס

כד.

עֶקֶר כָּל הַחֲצִים, שֶׁהֵם כָּל הַפְּגָמִים שְׂנִזְרְקוּ לְבַחֲינַת "בֵּית־מֶלֶךְ פְּנִימָה", הֵינּוּ
 לְהַשְׂכִּינָה כְּבִיכּוֹל, שֶׁהוּא כָּלֵל כְּנִסְתֵי־יִשְׂרָאֵל, הוּא בְּחִינַת עֲצָבוֹת. וְעַל־כֵּן
 תִּכְף כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִזִּי עֲבָרָה גְּדוֹלָה בְּיָדוֹ כְּשֵׂיֵשׁ לוֹ
 עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׂחִרָה, חֵס וְשָׁלוֹם; וְצְרִיךְ לְשֹׁמֵחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל יַעַת בְּמָה

בְּזָה. (ו)	וְכִי־צָא ה'י	וְכוֹי' ראש־השנה,	גוֹי" גוֹי"	עֲשֵׂנִי הלכות	שֵׁלֵא שם)
9	8	8	9	9	8

דח.

----- דף מס: 64 -----
כה.

מִי שֶׁלְבוֹ שָׁלֵם עִם הַשֵּׁם וְאֶמוּנָתוֹ חֲזָקָה וּמֵאֲמִין שֶׁהַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי הוּא בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וְאִין לוֹ שׂוֹם דְּאָגָה וּפְחַד כָּלֵל מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁפְּעוּלָם, בְּבַחֲיִנַת "אֵל תִּירָא מִפְּחַד פְּתָאִים וְכוּי'". כִּי מֵאַחַר שֶׁהַכֹּל רַק בְּרָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, אִם־כֵּן אִין לוֹ לְהַתִּירָא מִשׁוֹם דְּבַר, כִּי מִי יוּכַל לַעֲשׂוֹת לוֹ דְּבַר גְּדוֹל אוֹ דְּבַר קָטָן בְּלִי רָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "ה' לִי לֹא אִירָא וְכוּי' וְעַל־כֵּן הוּא שְׂמַח תָּמִיד. וְאַפְלוּ אִם לִפְעָמִים בָּאִין עָלָיו אֵיזָה יִסּוּרִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אָף־עַל־פִּי־כֵן מֵאַחַר שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ לְבַד, הוּא יְכוֹל לְשַׂמַּח אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד; כִּי כְּנִגַּת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ שֶׁמְבִיא עָלָיו הַיִּסּוּרִין הוּא בּוֹדֵאֵי רַק לְטוֹבָה: אִם לְהַזְכִּירוֹ שֶׁיָּשׁוּב בְּתִשּׁוּבָה, אִם לְמַרְק. דף מס: 65 -----

עוֹנוֹתָיו; וְאִם־כֵּן, כָּל הַיִּסּוּרִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, הֵם טוֹבוֹת גְּדוֹלוֹת, וְעַל־כֵּן הוּא יְכוֹל לְשַׂמַּח אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד, כִּי יוֹדֵעַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מְלֵא רַחֲמִים וְכִנּוּנָתוֹ יִתְבַּרֵךְ בּוֹדֵאֵי לְטוֹבָה, וְ"לֹא לְעוֹלָם יָרִיב וְכוּי'", וּבּוֹדֵאֵי יָשׁוּב ה' וַיִּרְחַמְהוּ וַיִּיטִיב אַחֲרֵיתוֹ, וְהַיִּסּוּרִים יִתְהַפְּכוּ לוֹ לְטוֹבָה גְּדוֹלָה לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֶצַח נְצָחִים, וְעַל־כֵּן הוּא בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. אֲבָל מִי שֶׁנוֹטֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם מֵאֲמוּנָה, וְטוֹעֵה חֶסֶד וְשָׁלוֹם בְּכַפִּירוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטֵּבַע וְסוֹבֵר שֶׁיֵּשׁ טֵבַע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲזִי אִין לוֹ שׂוֹם חַיִּים כָּלֵל, כִּי כָל יָמָיו כְּעַס וּמְכַאֲבוֹת, וְ"כָל יָמֵי רִשְׁעוֹ הוּא מִתְחוֹלֵל וְכוּי'", "בְּשָׁלוֹם שׂוֹדֵד יְבוֹאֲנוּ", כִּי מִתִּירָא פֶּן יְבוֹא עָלָיו שֶׁבַר פְּתָאִים, וּכְשֶׁבֵא עָלָיו אֵיזָה צָרָה וַיִּסּוּרִין, אִין לוֹ לְמִי לִפְנוֹת לְהוֹשִׁיעַ, וְעַל־כֵּן הוּא מְלֵא צַעַר וַיִּסּוּרִין וּפְחָדִים וְעַצְבוֹת תָּמִיד, דף מס: 66 -----

וְאִין לוֹ שׂוֹם חַיִּים כָּלֵל וְכַמְבָּאָר בְּמִקּוּם אַחַר; אֲבָל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֶמוּנָה שְׁלֵמָה בְּרָצוֹן, שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל רַק בְּרָצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי זוֹכֵה לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, וְכָל הַיִּרְאוֹת וְהַפְּחָדִים שֶׁיֵּשׁ לוֹ מֵאֵיזָה דְּבַר שֶׁפְּעוּלָם, כָּלֵם נִתְהַפְּכִין לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הוּא חוֹזֵר לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ וַיּוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה כְּנִ"ל.

(א)	אות	א',	ה'י	כליחין,	הלכות	שם)
9	8	8	9	9	8	8

דח.

----- דף מס: 67 -----
כו.

עַל־יְדֵי שֶׁמְשַׂמַּח אֶת עַצְמוֹ בְּשִׂמְחַת יִשְׂרָאֵל עַל שֶׁזָּכָה לְהִיּוֹת מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַגְּוִנִין וְהַחֲנוּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָעִין הַמְּנִיעוֹת הַבָּאִין מִכַּח הַמְּדַמָּה.

(ד)	אות	ב,	ה'י	חוקות העמים,	הלכות	שם)
9	8	8	9	9	8	8

דח.

----- דף מס: 68 -----

כו.

על־יְדֵי שְׁלֵמוֹת הַיְרָאָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַיְרָאָה שֶׁהוּא עִם דְּעַת וּמַחִין, עַל־יְדֵי
זֶה בָּאִין לְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, בְּחִינַת "וַיְגִילוּ בְּרַעְדָּה", וְעַל־יְדֵי הַשְּׂמִחָה נִשְׁלַם
הַדְּעַת בְּיֹתֵר, וְעַל־יְדֵי־זֶה עוֹלָה הַיְרָאָה גַּם־כֵּן בְּיֹתֵר וְכֵן לְהֵלֵךְ.

(שם) הלכות בכור בהמה טהורה, הלי' ד, אותיות ז' (ככא) 8 9 8

דח.

----- דף מס: 69 -----

כח.

עֵקֶר שְׁלֵמוֹת קִיּוּם הַמְצוֹת הוּא כְּשִׁזְזוּכָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָם בְּשִׁמְחָה כְּלַפָּךְ, עַד
שֶׁאִינּוּ רוֹצֵה אֶפְלוּ עוֹלָם הַבָּא בְּשִׁכְרוֹ, רַק שְׂמִחָתוֹ וְתַעֲנוּגוֹ הִיא בְּהַמְצוּהָ
לְבַדָּה, וְשֶׁעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִין לַעֲשׂוֹת הַמְצוֹת בְּזְרִיזוֹת גְּדוֹל.

(עיין) מצוות ומעשים טובים, אות (יב) 8 9 8

דח.

----- דף מס: 70 -----

כט.

עֵקֶר הָאָדָם נִבְרָא בְּשִׁבִיל שְׂיִזְכָּה עַל־יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים לְכָל־אֶחָד
הַבְּרִיָּאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיָּאָה. וְאִי אֶפְשֶׁר שְׂיִכָּלֵל אַחַר הַבְּרִיָּאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיָּאָה,
הֵינּוּ, שְׂיַחֲזֹר הָעוֹלָם לְשֵׁרְשׁוֹ, כִּי אִם עַל יְדֵי שְׂמִחָה הָאֲמִתִּית מִהַמְצוּהָ
בְּעֲצָמָה שֶׁהִיא אַחֲדוּתוֹ יְתַבְרָךְ, כִּי אִין עֲצָבוֹת לְפָנֵי הַמְּקוֹם. וְכָל זְמַן שֶׁיֵּשׁ
בְּהָעוֹלָם אֵיזָה אַחִיזַת הָעֲצָבוֹת אִינּוּ יָכוֹל לְכָל־בְּהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ כְּבִיכּוֹל, "כִּי
אִין לְבוֹא אֶל שְׁעַר הַמְּלָךְ בְּלְבוּשׁ שֶׁקִּי", כִּי שֵׁם אִין שׁוּם עֲצָבוֹת כָּלֵל, רַק
"עֲזוּ וַחֲדוּהָ בְּמִקוּמוֹ". וְכָל־לִיּוֹת הַבְּרִיָּאָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת מְלָכוּתוֹ
וְאֶלְקוּתוֹ יְתַבְרָךְ, הִיא בְּחִינַת שֵׁם הַשֵּׁם, וְכִשְׁהָעוֹלָם וּמְלֵאוֹ נִכְלָל בְּהַשֵּׁם
יְתַבְרָךְ עַל־יְדֵי .. דף מס: 71 -----

הַשְּׂמִחָה שֶׁל מְצוּהָ, זֶה בְּחִינַת מַה שֶׁנֶּאֱמַר עַל לְעֵתִיד: "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד", הֵינּוּ, שֶׁהַשֵּׁם נִכְלָל בּוֹ יְתַבְרָךְ עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁאַחַר
הַבְּרִיָּאָה נִכְלָל בְּקֶדֶם הַבְּרִיָּאָה עַל־יְדֵי הַשְּׂמִחָה הַגִּי'ל.

(הלי' העושה שליח לגבות חוב, הלכה ב', אות (טו) 8 9 8

כע1שְׂמִחַת

הַנֶּפֶשׁ

~כע3

זע1שְׂמִחַת

הַנֶּפֶשׁ

~זע3

<<

<<

<<

<<

<<

<<

דמ37.

במ.

ל.

עקר הגדלת והתגברות הרוחניים דקדשה, שזוכין לקבל מהצדיק
האמת, היא שמחה, שהיא עקר החיות דקדשה.
(שם) הלי' 9 8 (ח) יח

דח.

----- דף מס: 73 -----
לא.

עקר התגברות הסטרא אחרא, שהיא בחינת עשו הרשע, הוא עלידי
עצבות, חס ושלוש, פשמכניסין, חס ושלוש, עצבות בישראל. ועקר
העצבות הוא בחינת פגם הרצון, כי עקר השמחה היא כשיודעין שהכל
מתנהג רק ברצונו יתברך שאז בודאי שמחים וששים תמיד. כי פונתו
ורצונו יתברך היא בודאי לטובה תמיד, וכל מה דעבד רחמנא - לטב עבד.
(שם) הלכות 8 ערב, 9 הלי' ג, 8 אותיות כ, 9 (כז)

דח.

----- דף מס: 74 -----
לב.

כשאדם משמח את עצמו בשמחת ישראל ומזכיר את עצמו חסדיו
ונפלאותיו יתברך שעשה עמו, ומאמין בחסדו וטובו הגדול שעדין יש לו
תקוה תמיד כאשר הודיענו עלידי צדיקיו האמתיים, עלידיזה נתגלה
גדלת הבורא יתברך, כי זה עקר גדלתו, כי מדת החסד נקראת "גדלה",
ועלכן עלידיזה מכניע ומשבר הקלפות שבמדרגה שמתפשטים כנגדו,
וזוכה לבוא למדרגה זו בשלימות הקדושה, וכן בכל פעם ממדרגה
למדרגה.

(שם) הלכות 8 מתנה, 9 הלי' ד, 8 אות ט, 9

----- דף מס: 75 -----
לג.

העקר בעבודת השם בפרט להרחוקים הבאים להתקרב להשם יתברך,
שיתגברו בכל עז להיות בשמחה תמיד; וצריך האדם להכריח עצמו בכל
הפחות להיות אף שמח תמיד, ועלידיזה זוכין לבחינת קדשת הברית,
שעקרו עלידי שמחה כמובא במקום אחר. והעקר הוא להתגבר בשמחה
כלכף עד שיחטף את היגון ואנחה, שהם כל מיני מרה שחרה ועצבות -
יחטף אותם ויכניסם גם כן לתוך השמחה בעלכרחם, עד שיהפך היגון
ואנחה לשמחה, כי דיקא עלידי מה שהבעלדבר מכניס בלבו יגון ואנחה
ומרה שחרה, עלידיזה דיקא יהיה שמח מאד, כי יאמר בלבו: אף-עלפי
שאני רחוק כלכף .. דף מס: 76 -----

מהשם יתברך, אף-עלפייכן אני מזרע ישראל ולא עשני גוי ואני זוכה בכל
יום לקיים כמה מצות ציצית ותפלין וכמה וכמה דבורים קדושים בתפלה

ובתורה, שאני זוכה לומר בכל יום ויום, ואדרבא זהו עקר שמחתי, שמרחק כמוני יזכה גם כן לטוב כזה להניח תפלין בכל יום שהם פתרי דמלכא וכו', וכיוצא בזה בשאר המצוות שישראל מקיימין בכל יום. ומי שמתגבר את עצמו עד שבא לשמחה כזאת עד שמהפך כל היגון ואנחה לשמחה - הוא דבר גדול מאד, ורק זה עקר שלמות מצוות השמחה, להיות שמח כלפיך עד שיהפך היגון ואנחה לשמחה, ומזה נעשה יחודים גדולים ושעשועים גדולים מאד מאד למעלה למעלה בכל העולמות. וכל חיות

..... דף מס: 77

האדם	ורפואתו	בגשמיות	וברוחניות,	הכל	תלוי	בזה.
(שם)	הלכות	פריה	ורביה,	הלי	אות	(א)
8		9		8		9

דח.

..... דף מס: 78

לד.

כשזוכין לשלמות השמחה כלפיך עד שיהפך היגון ואנחה לשמחה, זה בחינת קטרת, בחינת "קטרת ישמח לב"; ועלידי קטרת מבררין כל ניצוצות הקדשה מעמקי עמקי הקלפות כידוע. וזה בחינת חלבנה שהיה בקטרת, הינו, שמבררין כל ניצוצות השמחה דקדשה מתוך תקוף התגברות היגון ואנחה, שהם עקר עמקי הסטרא אחרא (הפך השמחה, שהיא עקר הקדשה), עד שמתהפך היגון ואנחה גם כן לשמחה, דהינו, שעלידם נתגדל השמחה דקדשה ביותר כנ"ל. וזה בחינת החלבנה שריחה רע ונכללת גם כן בתוך הקטרת, שהיא בחינת שמחה דקדשה כנ"ל.

..... דף מס: 79

לה.

עקר בריאת העולם היה בשביל הגדלת השמחה בבחינה הנזכרת לעיל, דהינו להפוך היגון ואנחה לשמחה, שזה בחינת "ישמח ה' במעשיו". כי למעלה למעלה שם עקר השמחה בעצם בבחינת "עז וחדנה במקומו": אבל השם יתברך רצה להיטיב ולהגדיל השמחה ביותר, שזה עקר הטוב והתענוג האמתי כשזוכין לשמח בו יתברך, בחינת "ישמח ישראל בעשיו וכו'". עלכן ברא את כל העולמות מראש ועד סוף כדי שיכירו בכבודו יתברך, והעקר עלידי שיכירו בו מעולם התחתון השפל הזה שבשבילו נברא הכל, עלידיזה תתגדל השמחה ביותר ויותר עלידי שתעלה השמחה .. דף מס: 80

ממקומות הרחוקים מעולם העשיה, שיש שם אחיזת היגון ואנחה; כי זה עקר הגדלת השמחה ביותר, כשמחפכין היגון ואנחה גם כן לשמחה. ועל כן כשזוכין להכיר אותו יתברך בזה העולם ולשמח בו יתברך בזה העולם השפל והמגשם, בבחינת "ישמח ישראל בעשיו", אזי השמחה גדולה מאד מאד גם אצלו יתברך בבחינת "ישמח ה' במעשיו" - במעשיו דיקא, כי עקר הגדלת השמחה הוא כשעולה השמחה מזה העולם העשיה הגשמי שיש בו אחיזת היגון ואנחה, כי זה עקר שלמות וגדלת השמחה כשמחפכין היגון ואנחה לשמחה כנ"ל.

.....

לו.

מבאר בכמה וכמה פסוקים מגדל הפלגת עצם השמחה שלעתיד, כי אז יתער שיר חדש ואז יתעוררו כל העשרה מיני נגינה, שעל־יָדָם עקר השמחה; וכמו שהפליגו רבותינו ז"ל בגדל השמחה שלעתיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: עתיד הקדוש ברוך־הוא לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא וכו'. ועקר השמחה שלעתיד, שזה עקר הקבול שֶכָר, הוא בבחינה הנ"ל, הינו בחינת התהפכות יגון ואנחה לשמחה, שזה עקר השמחה שלעתיד שיזכה כל אחד ואחד כפי מה שזכה בעבודתו על־ידי תורה ומצות ומעשים טובים שעשה בזה העולם השפל, ועל־ידיִזָה זכה להרים ולהעלות זה. דף מס: 82

העולם השפל שבו אחיזת היגון ואנחה לתוך הקדשה שהיא השמחה, שזה עקר שלמות השמחה, כי נקדת כל המצות ומעשים טובים היא השמחה, כמו שכתוב: "פקודי ה' ישרים, משמחי לב", וכמו שאנו מבקשים תמיד: "ונשמח בדברי תלמוד תורתך ובמצוותיך וכו'", כי עקר שלמות העבודה של תורה ומצות היא דיקא כשזוכים לעשותם בשמחה, וכמו־בא בספרים ובכתבי האר"י ז"ל מגדל האזרה לעשות כל המצות וכן עסק התורה בשמחה.

ועקר כל המצות ומעשים טובים שהם בחינת שמחה - עקר עשייתם הוא רק בעולם הזה לבד, כמו שכתוב: "היום לעשותם", ודרשו רבותינו ז"ל: ולא למחר לעשותם, כי דיקא בעולם הזה, ששם אחיזת היגון ואנחה, דף מס: 83

שם דיקא זוכין להגדיל השמחה ביותר כשזוכין לעבד את השם ולקיים התורה והמצות בשמחה, כי זהו בחינת שמהפכין היגון ואנחה, שהוא בחינת העולם הזה לשמחה, שהיא בחינת קדשת התורה והמצות. ועל־ידיִזָה נזכה לקבול שֶכָר שלעתיד, שזזכה אז לשמחה נפלאה על שזכינו לכלל העולם הזה בתוך העולם הבא, שעל־ידיִזָה עקר הגדלת השמחה והתענוג שזזכה אז, בבחינת "ששון ושמחה ישגו, ונסו יגון ואנחה", שנאמר על לעתיד שזאז יתהפך הכל לשמחה.

שם	אות	ח	המ"ל
8	9	8	9

דח.

לו.

אמרו רבותינו ז"ל: במקום שבעל־יתשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמד. כי הבעל־יתשובה ששב מעונותיו שהם בחינת יגון ואנחה, בחינת "אדאג מחטאתי", בבחינת "ויתעצב אל לבו", רחמנא לצלן, וכשזוכין לשוב עליהם, אז העונות נתהפכין לזכיות; נמצא, שנתהפך תקף היגון ואנחה, שהם בחינת עונות, לזכיות ומצות, שהם בחינת שמחה; ועל־כן מעלתם לעתיד גדולה מאד, כי יגדל שכרם אז מאד מאד, כי עקר השֶכָר הוא בחינת המחול והשמחה שלעתיד, שיהיה נעשה דיקא על־ידי

דף מס: 85

לח.

כָּל אָדָם, כָּל זְמַן שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֵדִין רַחֲמָנוּת עַל עֲצָמוֹ וְחוֹשֵׁב עַל תְּכַלִּיתוֹ הַנֶּחָחִי - צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד מְאֹד לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ וְלִרְאוֹת לְחַפְּשׁ וְלִמְצֹא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה נִקְדוּת טוֹבוֹת מֵה שִׁזְכָּה מְעוּדוֹ לַעֲשׂוֹת אֵיזָה מְצוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּכַדִּי שֶׁלֹּא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ לְגַמְרִי, וְלִשְׁמַח אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מֵה דְאֶפְשָׁר וּלְהַפְּדֵךְ כָּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה וְלְהַרְגִיל עֲצָמוֹ לְפַעֲמִים לְנַגֵּן אֵיזָה נְגוֹן שֶׁל שִׁמְחָה, וּבִפְרָט בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, שְׂאֵז צָרִיכִין לְהִיּוֹת שְׂמֵחִים מְאֹד בְּכָל מִינֵי שְׂמֵחוֹת מִבְּקָר וְעַד עָרֵב, וְלְהַרְבּוֹת בְּנִגּוּנִים שֶׁל שִׁמְחָה הַרְבֵּה, כִּי עֵקֶר הַהִתְקַרְבוּת לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, בְּפָרֵט הַתְּקַרְבוּת הַרְחוֹקִים הַצָּרִיכִים לְשׁוֹב, דף מס: 86

הוא רק על־ידי בחינת עֲשָׂרָה מִינֵי נְגִינָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּלְלִיּוֹת הַשִּׁמְחָה. וְכַמוֹכֵן גַּם בְּהַמְעָשָׂה שֶׁל יוֹם הַשָּׁשִׁי מֵהַשְּׁבַעָה בְּעֵטְלִירֵס, שֶׁעֵקֶר רְפוּאָת הַבַּת־מַלְכָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת כָּלְלִיּוֹת נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, הִיא עַל־יְדֵי עֲשָׂרָה מִינֵי נְגִינָה שֶׁהֵם בְּחִינַת שִׁמְחָה, וְהֵם עֵקֶר חַיּוֹת כָּל הָעֲשָׂרָה מִינֵי דְפִיקוֹן, וְעַל־יָדָם עֵקֶר רְפוּאָת הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ; וְעַל־כֵּן הַשִּׁמְחָה הִיא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד, וְצָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק עֲצָמוֹ בְּכָל הַכּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד.

9 8 9 8

דח.

דף מס: 87

לט.

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם לְשִׁמְחָה תָּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם עַל אֲשֶׁר זָכוּ לְהִיּוֹת בְּחֵלְקוֹ הַקְּדוֹשׁ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם וְכוּ', וְכַמוֹ שֶׁאָנוּ מִתְּפָאֲרִין בְּזֶה בְּאֻמַּת בְּכָל יוֹם: "אֲשֶׁרִינוּ מֵה טוֹב חֵלְקֵנוּ וְכוּ'". וְכָל מֵה שֶׁנִּתְרַבֵּין יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר - נִתְרַבֶּה וְנִתְגַּדֵּל הַשִּׁמְחָה בְּיוֹתֵר, כִּי "בְּרַב עִם הַדֶּרֶת מְלֻדָּה", וְהַדֶּרֶת־מְלֻדָּה הוּא בְּחִינַת שִׁמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הוֹד וְהַדָּר לְפָנָיו, עַז וְחֻדְוָה בְּמִקְוֹמוֹ", וְכַמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הַרְבִּיתַת הַגּוֹי לוֹ, הַגְּדִלְתַת הַשִּׁמְחָה וְכוּ'". שֶׁכָּל מֵה שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִתְרַבֵּין בְּיוֹתֵר - נִגְדָּל הַשִּׁמְחָה בְּיוֹתֵר, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי עֲבוּדָתוֹ אֶת הַשֵּׁם, עַל־יְדֵי־זֵה מַעֲלָה וּמְבָרֵר הַשִּׁמְחָה מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת, וּמְהַפְּדֵךְ דף מס: 88

בְּיוֹתֵר הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֵה נִתְגַּדֵּל הַשִּׁמְחָה בְּיוֹתֵר, עַד אֲשֶׁר תִּתְבָּרַר כָּל הַשִּׁמְחָה בְּשִׁלְמוֹת מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת שֶׁאֲחִיזְתֶם בְּבְחִינַת רַגְלִין, בְּבְחִינַת "רַגְלִיָּה יְרֻדוֹת מוֹת", שֶׁהֵם בְּחִינַת הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהֵם סִטְרָא דְמוֹתָא; וְכִשְׁתִּתְבָּרַר הַשִּׁמְחָה מִשָּׁם וַיַּעֲלוּ הַרְגְּלִין מֵאֲחִיזַת הַקְּלָפוֹת, אֵז יָבוֹא מְשִׁיחַ וַיְקַיֵּם "וְעַמְדוֹ רַגְלָיו בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים וְכוּ'", שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת "עַד דְּמִטִּי רַגְלִין בְּרַגְלִין" הַמּוּבָא בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וּבְכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל. וְזֶה בְּחִינַת מַעֲלַת קְדוּשַׁת הַרְקוּדִין שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁכְּשֶׁזֹּכָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה כָּל־כַּף עַד שֶׁמְרַקֵּד, בְּזֵה מַעֲלָה הַרְגְּלִין מֵהַקְּלָפוֹת. וְזֶה בְּחִינַת

הפִּלְגַת הַשְּׂמֵחָה שֶׁיְהִיָּה בַיָּמֵי הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, שְׁעַל־יְדִיזָה תְהִיָּה
 עֶקֶר הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי בְשִׂמְחָה .. ד.ף מס: 89 -----

תִּצְאוּ" וְכֵן עוֹד פְּסוּקִים הַרְבֵּה פְּיוֹצָא בְּזָה. וְאִזּוּ יִתְהַפֵּךְ בְּשִׁלְמוֹת כָּל הַיְגוֹן
 וְאַנְחָה לְשִׂמְחָה בְּבַחֲיִנַת "שִׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ, וְנָסוּ יְגוֹן וְאַנְחָה" הַנֶּאֱמָר עַל
 יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְכֵמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְהִפְכֹתִי אֲבָלָם לְשִׁשׁוֹן, וְנִחַמְתִּים וְשִׂמְחַתִּים
 מִיְגוֹנָם" דִּיקָא. וְעֶקֶר הַשְּׂמֵחָה שֶׁל יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ יְהִיָּה עַל־יְדֵי קְבוּץ גְּלוּיֹת,
 עַל־יְדֵי שְׂיִתְרָבוּ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הַקָּטָן יְהִיָּה לְאֶלֶף וְכוּ", כִּי עַל־יְדֵי
 שְׂיִתְרָבוּ יִשְׂרָאֵל וְיִתְקַבְּצוּ יַחְדוֹ, עַל־יְדִיזָה תִּגְדַּל הַשְּׂמֵחָה מְאֹד בְּבַחֲיִנַת
 "בְּרַבּוֹת צְדִיקִים יִשְׂמַח עִם". וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים כָּלָם צְדִיקִים כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (ישעי" :ס) "וְעַמּוֹד כָּלָם צְדִיקִים".

(ג.)	אות		שם
9	8	9	8

ד.ף מס: 90 -----

דחא.

מ.

עֶקֶר שֶׁרַשׁ הַשְּׂמֵחָה בְּאֵמֶת נִמְשָׁךְ מִבַּחֲיִנַת הַשְּׂמֵחָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁזֶהוּ עֶקֶר
 הַשְּׂמֵחָה בְּאֵמֶת. כִּי בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ אֵין שׁוּם שְׂמֵחָה בְּעוֹלָם כִּי־אִם כְּשִׁזְכוּן
 לְהֶאֱמִין וְלִידַע מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁזֶה עֶקֶר הַחַיִּים הָאֱמִתִּים לְכָל חַד כְּפִם
 דְּמִשְׁעַר בְּלִבָּהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח לְבָנוּ" - "כִּי בּוֹ" דִּיקָא, כִּי אֵין
 שׁוּם שְׂמֵחָה אַחֲרַת בְּאֵמֶת חוּץ מִזֶּה. וְדָבָר זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּלָל, רַק כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה שִׁזְכוּהָ לְפַעְמִים לְהַרְגִּישׁ מַעֲט נְעִימוֹת עֲרָבוֹת מְתִיקוֹת
 הַשְּׂמֵחָה הָאֱמִתִּית הַזֹּאת, יְכוּל לְהִבִּין זֹאת הַיָּטֵב, שֶׁאֵין שׁוּם שְׂמֵחָה אַחֲרַת
 חוּץ מִזֶּה. וְאַפְלוּ הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל הַפְּשׁוּטִים שֶׁאֵין זֹכִים לְהַרְגִּישׁ זֹאת הַיָּטֵב,
 אֶף־עַל־פִּיכּוֹ כָּל שְׂמֵחָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים בְּשִׁבְתוֹת וְיָמִים .. ד.ף מס: 91

טוֹבִים וּבַחֲתָנָה וְכִיּוֹצָא בְּזָה, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִשְׂמֵחָה זֹאת שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת
 דְּבִקּוֹת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵינָם זֹכִים עַדִּין לְבַחֲיִנוֹת דְּבִקּוֹת בְּאֵמֶת
 כְּרָאוּי, אֶף־עַל־פִּיכּוֹ, אֶף־עַל־גַּב דְּאִיהוּ לֹא חֲזִי - מְזִלָּה חֲזִי. וּמַחֲמַת שֶׁבְּשִׁרְשׁ
 נִשְׁמַתָּם הֵם מְרַגִּישִׁים לְפַעְמִים עֲרָבוֹת נְעִימוֹת הַשְּׂמֵחָה הַזֹּאת, עַל־יְדִיזָה
 נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם גַּם לְמִטָּה שְׂמֵחָה גְּדוּלָּה בְּעַת שִׁזְכוּכִים בְּאִיזָה שְׂמֵחָה שֶׁל
 מִצְוָה. וְעַל־כֵּן עַל־פִּירְבּ רְגִילִים בְּעַת שְׂמֵחָתָם לְזַמֵּר פְּסוּקִים וּתְפִלוֹת שֶׁל
 הַתְּקָרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים, שֶׁזֶה עֶקֶר שְׂמֵחָתָם; וְכֵמוֹ שֶׁאָנוּ
 אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם: "אֲשַׁרִּינוּ מַה טוֹב חֶלְקֵנוּ וְכוּ", כִּי עֶקֶר הַשְּׂמֵחָה
 הָאֱמִתִּית הוּא מַה שִׁזְכוּן לִידַע מִהַבּוֹרָא הַכֹּל יִתְבַּרֵּךְ עַל־יְדֵי אֱמוּנָתָנוּ
 הַקְּדוּשָׁה שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים.

ד.ף מס: 92 -----

וְלַעֲתִיד לְבוֹא, שֶׁיִּתְגַּלֶּה מַלְכוּתוֹ וְאֱמוּנָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ לְעֵין כָּל, כְּתִיב: "ה' מֶלֶךְ
 תִּגַּל הָאָרֶץ יִשְׁמְחוּ אֲיִים רַבִּים", וְכְתִיב: "יִשְׁמְחוּ הַשְּׂמִים וְתִגַּל הָאָרֶץ,
 וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם ה' מֶלֶךְ". וּמַחֲמַת שְׁעַל־יְדֵי נְגִינָה דְּקִדְשָׁה מְבַרְרִין הַרוּחַ
 טוֹבָה מִהַרוּחַ רָעָה, שֶׁזֶה בַּחֲיִנַת שְׂמֵחָתָנוּ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מִהַכְּפִירוֹת
 וּמֵאֱמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת, וּמִדְּבִקִּין וּמִחֲזִירֵין הַכֹּל לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ כְּמִבְּאֵר בְּפָנִים,

עליכן נמשך שמחה גדולה עלידי הנגינה, כי זה עקר השמחה מה שיודעין ומאמינים בו יתברך שהוא פעל ועשה הכל כנ"ל.
 שם אות כג.

דח.

דף מס: 93

מא.

צריך להתגבר מאד מאד להיות בשמחה תמיד. וכל מה שיודע רחוקו יותר, צריך להתגבר יותר ויותר להיות בשמחה בפרט בשעת עשיית איזה מצוה - אשר הוא גם הוא זוכה לעשות מצותיו יתברך, אשר אור כל מצוה ומצוה אין כל העולמות יכולין לקבל, כי אם ישראל עם קדוש שזוכין לעשותם בזה העולם, ואז יזכה לעלות מעלה מעלה, עד שבחמלת ה' יזכה להכלל בבחינת התשעה היכלין הקדושים שהם תכלית הידיעה וההשגה, כל אחד כפי בחינתו, שזה בחינת מה שנמשך עליו לפעמים איזה התנוצצות אלקות כל אחד כפי מה שיודע בנפשו, שאי אפשר לדבר בזה כלל; ואזי. דף מס: 94

העקר שיתגבר שלא יעבר ממנו התנוצצות לגמרי חס ושלום, רק שישאר ממנו רשימה טובה, ויראה לקשר הרשימה אליו בכמה וכמה קשרים קימים וחזקים, דהינו שלא יניח שתעבר ממחשבתו זכרון ההתנוצצות, ועלידייזה יזכר את עצמו בכל פעם בו יתברך כדי שיוכל לעמוד במלחמה שמתגברת בו ביותר כשמתחיל רוח ה' לפעמו להתנוצץ אליו אלקותו יתברך, ועלידייזה יזכה לבוא לתכליתו הטוב בשלמות.

הלי' אישות, 9
 הלי' 8
 ד, 8
 אותיות 8
 ידטו) 9

כע1שמחת

הנפש

כע3~

זע1שמחת

הנפש

זע3~

<<

<<

<<

<<

<<

<<

<<

דמ.

במ.

לקוטי [המראי מקומות שבסעיפים מצויין איה מקומו בליקוטי מוהר"ן] שמחה - עצות

א. עלידי ראית פני הצדיק זוכין לשמחה וזריזות (ד, ח).

ב.

צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת הַמְצוֹת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּל כּוֹף, עַד שֶׁלֹּא יִרְצָה בְּשׂוּם שְׂכָר
עוֹלָם הַבָּא בְּשִׂבְלָה, אֲלֵא שְׂיִזְמִין לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצוּה אַחֲרַת בְּשִׂכָר
מְצוּה זֹאת, כִּי הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּה בְּעֶצְמָהּ. וְעַל־יְדֵי זֶה יוּכַל לִידַע מַה
שֶׁנִּגְזַר עַל הָעוֹלָם, וְאִם הוּא קֹדֶם גְּזַר דִּין אוֹ לְאַחַר גְּזַר דִּין, וְעַל מִי וּמִי
נִגְזַר הַדִּין חָס וְשָׁלוֹם. וַיּוֹדַע אֵיךְ לְהַתְּפַלֵּל עֲבוּר הָעוֹלָם, כִּי לְאַחַר גְּזַר דִּין
צָרִיכִין הַצְּדִיקִים לְהַלְבִּישׁ תְּפִלָּתָם בְּסִפּוּרִים. וְכָל זֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי עֲשִׂיַת
הַמְצוֹת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה מִהַמְצוּה בְּעֶצְמָהּ הַנִּזְכָּרַת לְעֵיל (ה, ב).

ג.

לְזָכוֹת לְשִׂמְחָה הַזֹּאת הוּא עַל־יְדֵי שְׂמֵת־פְּלִלִין בְּכַחוֹת וּבִירְאָה גְדוֹלָה
וּבְאַהֲבָה וְכו', כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּתַפְלָה (שם א).

ד.

עַל־יְדֵי רְקוּדִין וְהַמְחָאת כֶּף נַעֲשֶׂה הַמְתַקֵּת הַדִּינִים (י א).

ה.

צָרִיךְ לֶאֱדָם שְׂיִהְיֶה לוֹ עֲזוֹת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה, כְּדֵי שְׂיִוְכַל לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הָעֲזֵי
פְּנִים הַמוֹנְעִים, וְעַקֵּר הָעֲזוֹת וְהַתְּחִיָּקוֹת הוּא עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה וְחֻדוּה
בְּחִינַת (נְחֻמָּה ט) כִּי חֻדוֹת ה' הוּא מְעֻזָּכֶם (כב, ט).

ו.

לְזָכוֹת לְשִׂמְחָה הוּא עַל־יְדֵי תוֹרָה וְתַפְלָה, וְהַעֲקָר הוּא תַפְלָה שְׂיִתְפַּלֵּל בְּכָל
פְּעַם לְהַשִּׁיג הַנִּסְתָּר מִמֶּנּוּ, עַד שְׂיִלְךָ בְּכָל פְּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, וְעַל־יְדֵי דְרָךְ
זֶה עַקֵּר הַשְׂמֵחָה. וְעַל־יְדֵי הַשְׂמֵחָה עַקֵּר הָעֲזוֹת וְהַתְּחִיָּקוֹת לְהַתְּקַרֵּב
לְצַדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁעַקֵּר שְׂלֵמוֹת הָאֱמוּנָה נִמְשָׁךְ עַל יָדָם
(שם).

ז.

שְׂמֵחָה הוּא בְּחִינַת אֲנָפִין נְהִירִין בְּחִינַת אֱמֶת וְאֱמוּנָה, וְלִהְפֹךְ, עֲצָבוֹת הִיא
בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה, אֲנָפִין חֲשׂוּכִין, מִיתָה. וְעַקֵּר הַשְׂמֵחָה זוֹכִין כְּפִי תַקוּן
הַבְּרִית, וְכְפִי הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְצַדִּיקִים אֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם שְׂמֵחַת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְעַל־
יְדֵי זֶה מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ וְזוֹכֶה לְחֻזוֹת בְּנֵעַם ה', וַיִּמְאִיר עַל עֲצָמוֹ
אוֹר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים (כג).

ח.

עַל־יְדֵי עֲשִׂיַת הַמְצוּה בְּשִׂמְחָה זוֹכִין לְתַכְלִית הַכֹּל, כִּי זוֹכִין לְהַשִּׁיג הָאוֹר
שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִנְפָשִׁין וְרוּחִין וְנִשְׁמָתִין וְהוּא אוֹר אֵין סוּף, בְּבְחִינַת מְטִי
וְלֹא מְטִי, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזוֹכֶה שְׂיִרְדֹף מִחֲשַׁבְתּוֹ לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֵלוֹ וְכו' (כד).

ט.

עַל־יְדֵי שְׂמֵחַת הַמְצוּה נִשְׁלָם הַקְּדוֹשָׁה וּמַעַלָּה הַחִיּוֹת וְהַקְּדוֹשָׁה שְׂבִקְלָפוֹת,
וְעַל כֵּן כְּשֶׁעוֹשֶׂה הַמְצוּה בְּשִׂמְחָה, מַעַלָּה הַשְּׂכִינָה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת (שם).

י.

צָרִיךְ לְהַתְּרַחֵק מֵעֲצָבוֹת מְאֹד מְאֹד, כִּי הַקְּלָפוֹת הֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְהֵם
תַּקְפֵּא דְדִינָא. וְכִשְׁהַעֲצָבוֹת מִתְּגַבְּרַת, הִיא בְּחִינַת גְלוּת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא
שְׂמֵחָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעַקֵּר בְּטוּל הַקְּלָפוֹת וְעַלִּית הַקְּדוֹשָׁה הוּא עַל־יְדֵי
שְׂמֵחָה כְּנִי"ל (שם).

יא.

על־ידי קטרת מעליו מהקלפות חיותם וזוכין לשמחה, על־כן צריך לומר קטרת בכונה גדולה, כי עקר עליה כל ניצוצי הקדשה מעמקי הקלפות הוא על ידי קטרת ועל־ידי זה זוכין לשמחה כנ"ל (שם).
יב.

רקודין של מצוה, כגון ששונה יין בשבת ויום טוב או בחתנה של מצוה או בשארי סעודת מצוה, ושונה במדה וכונתו לשמים, לזכות לשמחת ישראל, לשמח בשם יתברך אשר בחר בנו מכל העמים וכו', ונתעורר לשמחה על־ידי זה עד שנמשך השמחה לתוך הרגליו, דהינו שמרקד מחמת שמחה, על־ידי זה מגרש החיצונים הנאחזים בהרגליו, וממתיק ומבטל כל הדינים, וזוכה לקבל כל הברכות. וההתלהבות הזאת של הרקודין היא אשה ריח ניחוח לה. אבל מי שמרקד בהתלהבות היצר היא בחינת אש זרה, והיין ששתה הוא בחינת יין המשפר שמשם אחיזת החיצונים חס ושלום. נמצא, רקודין דקדשה ממתיקין הדינים כמו פדיון (מא).
יג.

כל התאוות באים מכח המדמה, כח הבהמיות, והתגברותו הוא על־ידי עצבות שהוא ריח נכאה, ריח רעה, ועל־ידי זה התגברות השכחה, ששוכח תכליתו ואינו זוכר בעלמא דאתי, כראוי לזכר בכל יום בכלל ובפרט [כמו שכתוב בזכרון באות ד]. ועל־כן צריכין להתגבר להיות בשמחה תמיד, שעל־ידי זה עקר הכנעת המדמה, ועל ידי זה יזכה לזכר בעלמא דאתי בכל יום כנ"ל (נד).
יד.

שמיעת קול נגון על כלי זמר ממנגן פשר לשם שמים הוא סגלה גדולה לשמחה, ולהכניע ולברר המדמה. ועל־ידי זה זוכה לזכרון לאדבקא מחשבותיו בעלמא דאתי, ולהבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום להתקרב אליו. גם על־ידי נגון ושמחה הנ"ל יכולין להשיג בחינת ריח נבואה ריח הקדש (שם) (ו).
טו.

על־ידי נגון ושמחה יכולין לשפך שיחו כמים נכח פני ה'. על־כן על ידי ששמחים בכל היום יכולין לפרש שיחתו בהתבודדות כראוי (שם ו ד"ה אזכרה).
טז.

על־ידי שמחה זוכין לחדושין דאורייתא. כי שמחה הוא כלי לשאב ולהמשיך ולקבל על ידה חדושין דאורייתא (סה).
יז.

על־ידי קדשת ארץ ישראל זוכין לבטל הפעס והעצבות [ע"ו ארץ ישראל י"ד] (קנה).
יח.

כשאדם שופט ודן את עצמו על כל דבר שעושה, על־ידי זה מבטל הדינים שעליו למעלה ועל־ידי זה זוכה לשמחה גדולה, עד שירקד מחמת שמחה. אבל כשיש דין חס ושלום, אזי קשה לרקד (קסט).
יט.

עקר פגם הברית היא על־ידי עצבות ומרה שחרה. וכן להפך, עקר שמירת

הַבְּרִית הוּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה כִּי עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה זֹכִין, שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ
יַעֲזֹר לוֹ לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית קִדְּשׁ (שם).

כ. עֶקֶר מַעֲלַת הַבְּכִיָּה הוּא כְּשֶׁהַבְּכִיָּה מִחֲמַת שְׁמֹחָה וְגִילָה. וְאִפְלוּ הַחֲרָטָה
טוֹב מְאֹד שֶׁתְּהִיָּה מִחֲמַת שְׁמֹחָה, שְׁמֵרֵב שְׁמֹחָתוֹ בְּשֵׁם יִתְבָּרַךְ הוּא מִתְחַרֵּט
וּמִתְגַּעְגַּע מְאֹד עַל שְׁמֵרֵד נִגְדוֹ. עַד שִׁיתְּעוֹרֵר לוֹ בְּכִיָּה מִחֲמַת שְׁמֹחָה (קעח).

כא. צָרִיךְ לְפָרֵט אֶת הַחֲטָא, כִּי צָרִיכִין דְּוָקֵא וְדוּי דְּבָרִים, לְהַתְּוֹדוֹת בְּדְבוּרִים
דְּוָקֵא בְּכָל פַּעַם, עַל כָּל מָה שֶׁעָשָׂה בְּפְרָטִיּוֹת. אֲבָל יֵשׁ לָזֶה מְנִיעוֹת רַבּוֹת.
וְעַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה שֶׁל מִצְוָה כְּגוֹן חֲתָנָה שֶׁל מִצְוָה אוֹ שְׂאֵר מִצְוָה בְּשְׁמֹחָה,
כְּשֶׁמִּתְגַּבֵּר לְשֹׁמֵחַ בְּשְׁמֹחָה גְּדוֹלָה עַד שִׁירְקֵד הַרְבֵּה מִחֲמַת שְׁמֹחָה, עַל־יַדֵּי
זֶה יוֹכֵל לְהַתְּוֹדוֹת וְדוּי דְּבָרִים, וְעַל יְדֵי זֶה מִתְקַן פְּגָם חֲטָאֵיו (קעח).

כב. עַל־יַדֵּי הַתְּעַנִּית זֹכִין לְשְׁמֹחָה, וְכַפֵּי יָמֵי הַתְּעַנִּית כֵּן זֹכֶה לְשְׁמֹחָה (שם).

כג. צָרִיךְ לָזַהֵר מְאֹד מֵעֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת כִּי עֶקֶר נְשִׁיכַת הַנְּחֹשׁ הִיא עֲצָבוֹת
וְעֲצָלוּת, רַחֲמָא לְצַלֵּן (קפט).

כד. עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה נוֹתֵנִין חַזִּיק לְהַמְלָאכִים הַמְקַבְּלִין אֶת שְׁפַע הַמַּאֲכָלִים,
וּמְכַנְיְעִין אֶת הַשְּׂדִים, שֶׁלֹּא יִינָקוּ מֵהַשְּׁפַע בְּיוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל־יַדֵּי זֶה
נִצּוֹלִין מִטְּמֵאֵת הַמְקַרָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שֶׁבֹּא לְפַעֲמִים עַל־יַדֵּי הַמַּאֲכָלִים
כְּשֶׁאֵין חַזִּיק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֶקֶר חַזִּיק הַמְלָאכִים הוּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה (ח"ב).

ה. כה. עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה נוֹתֵנִין חַזִּיק לְהַמְלָאכִים הַמְקַבְּלִין אֶת שְׁפַע הַמַּאֲכָלִים,
וּמְכַנְיְעִין אֶת הַשְּׂדִים, שֶׁלֹּא יִינָקוּ מֵהַשְּׁפַע בְּיוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל־יַדֵּי זֶה
נִצּוֹלִין מִטְּמֵאֵת הַמְקַרָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שֶׁבֹּא לְפַעֲמִים עַל־יַדֵּי הַמַּאֲכָלִים
כְּשֶׁאֵין חַזִּיק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֶקֶר חַזִּיק הַמְלָאכִים הוּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה (ח"ב).

כו. עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה נוֹתֵנִין חַזִּיק לְהַמְלָאכִים הַמְקַבְּלִין אֶת שְׁפַע הַמַּאֲכָלִים,
וּמְכַנְיְעִין אֶת הַשְּׂדִים, שֶׁלֹּא יִינָקוּ מֵהַשְּׁפַע בְּיוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל־יַדֵּי זֶה
נִצּוֹלִין מִטְּמֵאֵת הַמְקַרָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שֶׁבֹּא לְפַעֲמִים עַל־יַדֵּי הַמַּאֲכָלִים
כְּשֶׁאֵין חַזִּיק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֶקֶר חַזִּיק הַמְלָאכִים הוּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה (ח"ב).

כז. עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה נוֹתֵנִין חַזִּיק לְהַמְלָאכִים הַמְקַבְּלִין אֶת שְׁפַע הַמַּאֲכָלִים,
וּמְכַנְיְעִין אֶת הַשְּׂדִים, שֶׁלֹּא יִינָקוּ מֵהַשְּׁפַע בְּיוֹתֵר מִהָרְאוּי לָהֶם, וְעַל־יַדֵּי זֶה
נִצּוֹלִין מִטְּמֵאֵת הַמְקַרָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שֶׁבֹּא לְפַעֲמִים עַל־יַדֵּי הַמַּאֲכָלִים
כְּשֶׁאֵין חַזִּיק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֶקֶר חַזִּיק הַמְלָאכִים הוּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹחָה (ח"ב).

כח. עַל־יַדֵּי מָרָה שְׁחָרָה הִיא בְּחִינַת עֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁנוֹפֵל עַל לֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֵין יָכוֹל לְבַעַר וּלְהַתְּלַחֵב לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים הֵם מְנַשְּׁבִין בְּרוּחַם הַקְּדוֹשׁ וּמְנַפְּחִים הָעֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁהִיא הַמָּרָה
שְׁחָרָה מִלֵּב יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם מְלַהֲיָבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ
(ט).

כט. עַל־יַדֵּי מָרָה שְׁחָרָה הִיא בְּחִינַת עֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁנוֹפֵל עַל לֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֵין יָכוֹל לְבַעַר וּלְהַתְּלַחֵב לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים הֵם מְנַשְּׁבִין בְּרוּחַם הַקְּדוֹשׁ וּמְנַפְּחִים הָעֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁהִיא הַמָּרָה
שְׁחָרָה מִלֵּב יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם מְלַהֲיָבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ
(ט).

ל. עַל־יַדֵּי מָרָה שְׁחָרָה הִיא בְּחִינַת עֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁנוֹפֵל עַל לֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֵין יָכוֹל לְבַעַר וּלְהַתְּלַחֵב לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים הֵם מְנַשְּׁבִין בְּרוּחַם הַקְּדוֹשׁ וּמְנַפְּחִים הָעֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁהִיא הַמָּרָה
שְׁחָרָה מִלֵּב יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם מְלַהֲיָבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ
(ט).

מ. עַל־יַדֵּי מָרָה שְׁחָרָה הִיא בְּחִינַת עֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁנוֹפֵל עַל לֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֵין יָכוֹל לְבַעַר וּלְהַתְּלַחֵב לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר
הָאֲמִתִּיִּים הֵם מְנַשְּׁבִין בְּרוּחַם הַקְּדוֹשׁ וּמְנַפְּחִים הָעֲפֹרֹרִיּוֹת שֶׁהִיא הַמָּרָה
שְׁחָרָה מִלֵּב יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם מְלַהֲיָבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ
(ט).

הוא שונא המרה שחורה והעצבות (מח). כט.

וְצָרִיךְ לַחֲזֹק אֶת עֲצָמוֹ שֶׁיִּבּוֹא לְשִׁמְחָה בְּכֹל מֵה דְאֶפְשֶׁר, וְלִהְיוֹת דֹּל לְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה נִקְדוּת טוֹבוֹת כְּדֵי לְבּוֹא לְשִׁמְחָה, כְּמִבְאֹר עַל פְּסוּק: אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי [וְעֵינֵי בְּהִתְחַזְקוֹת אוֹת כ"ו]. וְעַל כָּל פְּנִים יֵשׁ לוֹ לְשִׁמְחָה בְּמֵה שְׂזָכָה לְהִיּוֹת מְזָרַע יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא עָשָׂהוּ גוֹי. וְזֹאת הַשִּׁמְחָה הִיא בְּוֹדָאֵי שִׁמְחָה נִפְלְאָה בְּלֵי שְׁעוֹר וְאִין בְּהָ שׁוֹם בְּלִבּוֹל, מֵאַחַר שֶׁהוּא מַעֲשֶׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ [וְעֵינֵי בְּמִקּוֹם אַחַר מִזְה]. וְיִהְיֶה רְגִיל לֹמֵר בְּפִינוּ וּבְלִבּוֹ בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה, בְּרוּךְ

קִינּוֹ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכָבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְכוּ', וּבְזָה יוֹכֵל לְשִׁמְחָה כָּל יָמָיו בְּכֹל מֵה שֶׁיַּעֲבֹר עָלָיו. גַּם כְּמֵה פְּעָמִים צָרִיכִין לְשִׁמְחָה אֶת עֲצָמוֹ עַל־יְדֵי מְלֵי דְשִׁטּוֹתָא מְלֵי דְבְּדִיחוּתָא. וּמְרַבּוּי צְרוּת הָאָדָם, שֶׁסּוֹבֵל כָּל אֶחָד בְּגוּף וְנַפְשׁ וּמְמוֹן, עַל־כֵּן עַל פִּי רַב אִין יְכוֹלִין לְשִׁמְחָה אֶת עֲצָמוֹ כִּי אִם עַל־יְדֵי מְלֵי דְשִׁטּוֹתָא, לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּשׁוֹטָה כְּדֵי לְבּוֹא לְשִׁמְחָה, שֶׁכָּל הַחַיּוֹת בְּגוּף וְנַפְשׁ תְּלוּי בְּזָה. גַּם לְמַעַלָּה נַעֲשֶׂה מִזְה יַחוּד גְּדוֹל עַל־יְדֵי בְּדִיחָא דְעֵתָהּ, דְּהִינּוּ שִׁמְחָה (שס).

ל. מְצוּה גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, וְצָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר מְאֹד בְּכֹל הַפְּחוֹת לְהִרְחִיק הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרָה שְׁחֹרָה וְלְהִיּוֹת אֶדְ שִׁמְחָה תָּמִיד, וְהוּא רְפוּאָה לְכָל מִינֵי חוּלָאֵת. כִּי כָּל מִינֵי חוּלָאֵת בְּאִין מַעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחֹרָה, וְצָרִיךְ לְשִׁמְחָה אֶת עֲצָמוֹ בְּכֹל מִינֵי עֲצוֹת, וְעַל פִּי רַב עַל־יְדֵי מְלֵי דְשִׁטּוֹתָא דִּיקָא כְּנִי"ל (כד).

לא. צָרִיכִין לְהִשְׁתַּדֵּל לְהַפְּדָה כָּל הָעֲצָבוֹת וְהַדְּאָגוֹת לְשִׁמְחָה. וְדַעַת לְנִבּוֹן נִקְל לְמִצָּא בְּכֹל הַצְּרוּת וְהִיסוּרִין וְהַדְּאָגוֹת אֵיזָה הִרְחָבָה שֶׁעַל־יְדֵי זֶה יְכוֹל לְהַפְּדָה כָּל הַמְּרָה שְׁחֹרָה לְשִׁמְחָה [וְעֵינֵי בְּמִקּוֹם אַחַר מִזְה, כִּי אִין כָּאֵן מְקוֹמוֹ לְהַצְּרִיךְ]. וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשִּׁמְחָה, כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִין עַל הַמְּרָה שְׁחֹרָה וְהָעֲצָבוֹת וְחוּטְפִין אוֹתָם לְתוֹךְ הַשִּׁמְחָה בְּעַל כְּרַחֵם, דְּהִינּוּ שֶׁמֵּהֲפָכִין אוֹתָם לְשִׁמְחָה כְּנִי"ל (כג).

לב. כְּשֶׁאָדָם שִׁמְחָה כָּל הַיּוֹם, בְּנִקְל לוֹ יוֹתֵר שֶׁיְהִיָּה לוֹ אֵיזָה שְׁעָה לֵב נִשְׁבֵּר לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתוֹ הַיֵּטֵב וְלִשְׁפָּדָה לְבוֹ כְּפִמִּים נִכַּח פְּנֵי ה', וְכֵן לְהַפְּדָה, אַחַר לֵב נִשְׁבֵּר בְּאֵ שִׁמְחָה. וְזֶה סִימָן אִם הָיָה לוֹ לֵב נִשְׁבֵּר כְּשֶׁבָּא אַחַר כֶּד לְשִׁמְחָה (שִׁהֲרִי"ן כ. מה).

לג. צָרִיךְ לְכַוֵּן מַחְשַׁבְתּוֹ לְהִסְתַּכֵּל תָּמִיד עַל הַשְּׂרֵשׁ הַכֹּל, שֶׁשֵּׁם הוּא שְׂרֵשׁ כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַשִּׁמְחוֹת יַחַד, וְאִזּוֹ יוֹכֵל לְשִׁמְחָה בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כְּשֶׁמִּסְתַּכֵּל עַל שְׂרֵשׁ הַכֹּל שֶׁהוּא כְּלוֹ טוֹב, אִזּוֹ נִכְלָלִין כָּל הַטּוֹבוֹת וְכָל הַשִּׁמְחוֹת יַחַד וּמְאִירִין בְּאוֹר גְּדוֹל מְאֹד (ח"ב, לד).

לד. כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה אוֹ שֶׁעוֹשֶׂה מְצוּה בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה עַד שֶׁמִּרְקַד מַחְמַת שִׁמְחָה, הוּא מַעֲלָה גְּדוֹלָה מְאֹד וּמַעֲלָה וּמִתְקַן בְּזָה אֶת הַדְּבוּרִים רְעִים, גַּם הוּא נִתְעַלָּה בְּמְמוֹן וְכָל תּוֹמְכֵי אוֹרֵיתָא נִתְעַלְלִים, גַּם זוֹכָה לְבָנִים, גַּם מַעֲלָה וּמִתְקַן אֶת הָאֶמוּנָה, גַּם כָּל הַמְּדַרְגּוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת נִתְעַלְלִים עַל־יְדֵי שִׁמְחַת תּוֹרָה וּמְצוּה (פא).

לה.

לזָפוֹת לְשִׁמְחָה זֶה קִשָּׁה וְכָבֵד יוֹתֵר מִשָּׂאֵר כָּל הָעֲבוֹדוֹת, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְהַכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַכָּחוֹת וּבְכָל מִינֵי יַעֲצוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד. וְכָבֵד מִבְּאֵר, שֶׁעַל פִּי רַב אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה כִּי אִם עַל־יַדֵּי מְלִי דְשִׁטּוֹתָא, [כַּנִּי"ל בְּאוֹת כִּי"ט] (שְׁהַר"ן כ.)

לו.

וּבִיּוֹתֵר צָרִיכִין לְהִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ שִׁמְחָה בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה שְׂוִית־פֶּלֶל בְּשִׁמְחָה. וְכֵן בְּשַׁעַת עֲשִׂית הַמְצָוֹת כַּנִּי"ל, מִכָּל שָׂכֵן וְכָל שָׂכֵן בְּשַׁבַּת וַיּוֹם טוֹב. אֵדָּךְ גַּם בַּיּוֹם הַחֹל בְּכָל הַיּוֹם מְצֻוֶה גְּדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד כַּנִּי"ל (שֶׁם קִנְה. רצט).

לז.

עַל־יַדֵּי מְרָה שְׁחָרָה וְעַצְבוֹת אֵין יוֹדְעִין מִשְׂמוֹ (מג.)

לח.

עַל־יַדֵּי שְׂאָדָם שְׂמַח, עַל־יַדֵּי זֶה הוּא יָכוֹל לְהַחֲיוֹת אָדָם אַחֵר שֶׁהוּא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד לְשִׂמְחָה לְבַב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי רַב בְּנֵי אָדָם מְלֵאִים יִסּוּרִים וּדְאָגוֹת וְצָרוֹת מְשֻׁנוֹת וְאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְסַפֵּר מֵה שֶׁבִּלְבָם, וְכִשְׁבָּא אָדָם עִם פְּנִים שׁוֹחֲקוֹת, יָכוֹל לְהַחֲיוֹת אוֹתָם מִמֶּשׁ וְהוּא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד. כִּי כְּשֶׁזּוֹכָה לְשִׂמְחָה אֵיזָה אָדָם, הוּא מְחִיָּה וּמְקַיֵּם נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ (שם).

לט.

עַל־יַדֵּי שִׁמְחָה נְצוּלִין מִמִּיתַת בְּנִים חֵס וְשָׁלוֹם (שם לד.)

9 8 9 8

כע1שמחת

הנפש

כע3~

זע1שמחת

הנפש

זע3~

<<

<<

<<

<<

<<

<<

דמ69

במ

לקוטי מוהר"ן ח"ב - כג
בְּעֵינֵי הַשִּׁמְחָה. עַל־פִּי מְשַׁל, שֶׁלְפָעַמִּים כְּשֶׁבְּנֵי־אָדָם שְׂמִיחִים וּמְרַקְדִים, אֵזִי חוֹטְפִים אִישׁ אֶחָד מִבְּחוּץ, שֶׁהוּא בְּעַצְבוֹת וּמְרָה שְׁחָרָה, וּמְכַנִּיסִים אוֹתוֹ בְּעַל־כִּרְחוֹ לְתוֹךְ מְחוּל הַמְרַקְדִים, וּמְכַרְיָחִים אוֹתוֹ בְּעַל־כִּרְחוֹ שְׂוִיהֵיה שְׂמִחַ עִמָּהֶם גַּם־כֵּן, כֵּן יֵשׁ בְּעֵינֵי הַשִּׁמְחָה. כִּי כְּשֶׁאָדָם שְׂמַח, אֵזִי הַמְרָה שְׁחָרָה וַיִּסּוּרִים נִסְתַּלְקִים מִן הַצַּד. אֲבָל מַעֲלָה יִתְרָה - לְהִתְאַמֵּץ לְרַדֹּף אַחֵר הַמְרָה שְׁחָרָה דּוֹקָא, לְהַכְנִיס אוֹתָהּ גַּם־כֵּן בְּתוֹךְ הַשִּׁמְחָה, בְּאִפְסוֹ שֶׁהַמְרָה

שְׁחֹרָה בְּעֶצְמָהּ תִּתְהַפֵּךְ לְשִׁמְחָה. שְׂיִהְיֶה הַמָּרָה שְׁחֹרָה וְכָל הַיְסוּרִין לְשִׁמְחָה, כְּדָרְךָ הִבָּא לְתוֹךְ הַשִּׁמְחָה, שְׂאֵז מִגְדֵּל .. 96 מִס: -----

הַשִּׁמְחָה וְהַחֲדוּהָ מִהֵפֶךְ כָּל הַדְּאָגוֹת וְהַעֲבֹת וְהַמָּרָה שְׁחֹרָה שָׁלוּ לְשִׁמְחָה. נִמְצָא שְׁחוּטֵף הַמָּרָה שְׁחֹרָה וּמִכְנִיס אוֹתָהּ בְּעַל־כְּרָחָה לְתוֹךְ הַשִּׁמְחָה, כְּמִשָּׁל

וְזֶה בְּחִינַת (יְשַׁעְיָה ל"ה): "שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְנָסוּ יָגוֹן וְאֲנָחָה" - שְׁהִיגוֹן וְאֲנָחָה בּוֹרְחִים וְנָסִים מִן הַשִּׁמְחָה, כִּי בַעֲת הַשִּׁמְחָה דָּרְךָ הִיגוֹן וְאֲנָחָה לְעֵמֶד מִן הַצַּד כְּנִ"ל, אֲבָל צָרִיךְ לְרִדֵּף אַחֲרֵיהֶם דִּיקָא, וְלִהְשִׁיגֵם וְלִהְגִיעֵם, לְהַכְנִיס אוֹתָם דְּוָקָא לְתוֹךְ הַשִּׁמְחָה כְּנִ"ל. וְזֶהוּ: "שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ" וְכוּ' - שְׁהִשְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׂגוּ וְיִתְפָּסוּ אֶת הִיגוֹן וְאֲנָחָה, שֶׁהֵם נָסִים וּבּוֹרְחִים מִן הַשִּׁמְחָה, לְהַכְנִיס אוֹתָם בְּעַל־כְּרָחָם לְתוֹךְ הַשִּׁמְחָה כְּנִ"ל. כִּי יֵשׁ יָגוֹן וְאֲנָחָה שֶׁהֵם הַסְטֵרָא־אֲחָרָא, שְׂאִינֵם רוֹצִים לְהִיּוֹת מְרַכְבָּה אֶל הַקְדָּשָׁה, וְעַל־כֵּן הֵם בּוֹרְחִים מִן .. 97 מִס: -----

הַשִּׁמְחָה. עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַכְרִיחַ אוֹתָם לְתוֹךְ הַקְדָּשָׁה, דְּהֵינּוּ הַשִּׁמְחָה בְּעַל־כְּרָחָם, כְּנִ"ל:

מִצָּוָה גְדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, וְלִהְתַּגַּבֵּר לְהַרְחִיק הַעֲבֹת וְהַמָּרָה שְׁחֹרָה בְּכָל כַּחוֹ. וְכָל הַחוּלָאֵת הַבָּאִין עַל הָאָדָם, כְּלָם בָּאִין רַק מִקְלָקוּל הַשִּׁמְחָה. כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה שֶׁהֵם בְּחִינַת שִׁמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים צ"ב): "עֲלִי עֲשׂוֹר וְכוּ' כִּי שְׂמַחְתִּנִּי ה' בְּפַעֲלֶךָ" וְכוּ'. וְאֵלּוּ יוֹד מֵינֵי נְגִינָה בָּאִין בְּתוֹךְ עֲשָׂרָה מֵינֵי דְפָקִין, וְהֵם מְחִינִין אוֹתָן (עֵין תִּיקוּן סט דף קה). וְעַל־כֵּן כְּשֵׁי שֶׁ קְלָקוּל וּפְגָם בְּהַשִּׁמְחָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת יוֹד מֵינֵי נְגִינָה, עַל־יְדִיזָה בָּאִין חוּלָאֵת מִן הַיּוֹד מֵינֵי דְפָקִין, שֶׁנִּתְקַלְקְלוּ עַל־יְדֵי קְלָקוּל הַיּוֹד מֵינֵי נְגִינָה, שֶׁהֵם הַשִּׁמְחָה כְּנִ"ל. כִּי כָּל מֵינֵי חוּלָאֵת כְּלוּלִים בְּיוֹד מֵינֵי דְפָקִין, .. 98 מִס: -----

וְכֵן כָּל מֵינֵי נְגוּנִים כְּלוּלִים בְּיוֹד מֵינֵי נְגִינָה. וּכְפִי קְלָקוּל הַשִּׁמְחָה וְהַנְּגוּן, כֵּן בָּא חוּלָאֵת כְּנִ"ל. וְגַם חֲכָמֵי הַרוֹפְאִים הֶאֱרִיכוּ בְּזֶה, שֶׁכָּל חוּלָאֵת - עַל־יְדֵי מָרָה שְׁחֹרָה וְעֲבֹת, וְהַשִּׁמְחָה הוּא רְפוּאָה גְדוֹלָה. וְלַעֲתִיד תִּתְגַּדֵּל הַשִּׁמְחָה מְאֹד, וְעַל־כֵּן אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (וְרוֹשְׁלֵמֵי סֵפֶה פֶּרֶק לוּלֵב וְעֶרְבָה וּבִמְדִין שִׁדְבָה שְׂמִינֵי פֶּרֶשֶׁה יא): 'לַעֲתִיד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת רֹאשׁ חוּלָה לְצַדִּיקִים לַעֲתִיד לְבֹא', דְּהֵינּוּ שְׂיַעֲשֶׂה מְחֹל לְצַדִּיקִים, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ יְהִיָּה רֹאשׁ חוּלָה, כִּי שְׂכִינָה לְמַעַלָּה מְרַאשׁוּתָיו שֶׁל חוּלָה, כְּמוֹ שְׂדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (נְדָרִים מ), שְׂנַאֲמַר: "ה' יִסְעָדֵנוּ עַל עֲרֵשׁ דְּוִי". כִּי אֵין לְהַחוּלָה שׁוּם חַיּוּת, רַק הַשְׂכִּינָה מְחַיָּה אוֹתוֹ. וְלַעֲתִיד עַל־יְדֵי הַשִּׁמְחָה יִתְתַּקֵּן כָּל חוּלָאֵת כְּנִ"ל, .. 99 מִס: -----

וְאֵז יְהִיָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רֹאשׁ חוּלָה, דְּהֵינּוּ רֹאשׁ הַמְּחֹל כְּנִ"ל, כִּי הַשִּׁמְחָה הִיא בְּחִינַת תְּקוּן חוּלָה כְּנִ"ל. וּבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָאִין הַשִּׁמְחָה וְהַרְקוּדִין חוּנָה כְּנִ"ל, כִּי הֵם תְּקוּן חוּלָאֵת כְּנִ"ל: וְהַכָּל, שְׂצָרִיךְ לְהַתְגַּבֵּר מְאֹד בְּכָל הַכּוּחוֹת, לְהִיּוֹת אֶדְ שְׂמִחַת תָּמִיד. כִּי טַבַּע

הָאָדָם - לְמַשָּׁךְ עֲצָמוֹ לְמַרְה שְׁחָרָה וְעֲצָבוֹת מַחֲמַת פְּגָעֵי וּמִקְרֵי הַזְּמַן, וְכָל
אָדָם מְלֵא יְסוּרִים, עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכַח גְּדוּל לְהִיּוֹת
בְּשִׁמְחָה תָּמִיד וּלְשַׂמַּח אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל אֲשֶׁר יוּכַל, וְאֶפְלוּ בְּמִלֵּי דְשִׁטּוֹתָא.
אִף שָׁגַם לֵב נִשְׁבֵּר הוּא טוֹב מְאֹד, עִם כָּל זֶה הוּא רַק בְּאִיזוֹ שְׁעָה, וְרֵאוּ
לְקַבֵּעַ לוֹ אִיזָה שְׁעָה בַּיּוֹם לְשִׁבְרֵ לְבוֹ וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, כְּמוֹבֵא
אֲצִלְנוּ, אֲבָל כָּל הַיּוֹם כְּלוּ.. דף מס: 100 -----

צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה. כִּי מֵלֵב נִשְׁבֵּר בְּקַל יְכוּלִין לְבוֹא לְמַרְה שְׁחָרָה, יוֹתֵר
מֵאֲשֶׁר יְכוּלִין לְכַשֵּׁל עַל־יְדֵי שִׁמְחָה, חֵס וְשְׁלוֹם, לְבוֹא לְאִיזָה הוֹלְלוֹת, חֵס
וְשְׁלוֹם, כִּי זֶה קָרוֹב יוֹתֵר לְבוֹא מֵלֵב נִשְׁבֵּר לְמַרְה שְׁחָרָה. עַל־כֵּן צָרִיךְ
שְׁיִהְיֶה בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, רַק בְּשְׁעָה מְיַחֲדֶת יִהְיֶה לוֹ לֵב נִשְׁבֵּר:
8 9 8 9

דח.

----- דף מס: 101 -----

לְקוּטֵי תְּפִלוֹת ח"ב - כא
"שִׁמַּח נַפְשׁ עַבְדְּךָ כִּי אֵלֶיךָ יִהְיֶה נַפְשִׁי אֲשָׁא. אֲגִילָה וְאֲשַׁמְחָה בְּחִסְדְּךָ אֲשֶׁר
רָאִיתָ אֶת עַנְיֵי דְעַתָּת בְּצָרוֹת נַפְשִׁי. תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלַנְהָ עֲצָמוֹת
דְּכִיתָ. הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. וְיִשְׁמַחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ
לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתִסַּךְ עֲלֵימוֹ וְיַעֲלֶצּוּ בְּךָ אֲהַבִּי שְׁמֶךָ. אֲשַׁמְחָה וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ
אֲזַמְרָה שְׁמֶךָ עֲלִיוֹן. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִיךָ, נַעֲיִמוֹת
בְּיַמִּינְךָ נֶצַח. בִּיהִזָּה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עַנְוִים וְיִשְׁמַחוּ. יִרְנוּ וְיִשְׁמַחוּ חַפְצֵי
צְדָקָי, וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְהוָה, הַחֲפֹץ שְׁלוֹם עַבְדּוֹ. יִשִּׁישׁוּ וְיִשְׁמַחוּ בְּךָ כָּל
מְבַקְשֶׁיךָ, יֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְהוָה, אוֹהֲבֵי.. דף מס: 102 -----

תְּשׁוּעָתְךָ. וְצַדִּיקִים יִשְׁמַחוּ יַעֲלֶצּוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים וְיִשִּׁישׁוּ בְּשִׁמְחָה. הֲלֹא אַתָּה
תְּשׁוּב תַּחֲיִינוּ, וְעַמְּךָ יִשְׁמַחוּ בְּךָ. שְׁבַעֲנוּ בְּבִקְרָה, חִסְדְּךָ וְיִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל
יְמֵינוּ. שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
יִשְׁמַחוּ הַשְּׂמִים וְתִגַּל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מְלֹךְ. עַבְדּוֹ אֶת יְהוָה
בְּשִׁמְחָה בּוֹאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה. יַעֲרֵב עֲלָיו שִׁיחֵי אֲנָכִי אֲשַׁמַּח בִּיהִזָּה. הַתְּהַלְלוּ
בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה. זְכַרְנִי יְהוָה בְּרִצּוֹן עַמְּךָ, פְּקַדְנֵי
בִּישׁוּעָתְךָ. לְרֵאוֹת בְּטוֹבֵת בְּחִירֶיךָ, לְשַׂמַּח בְּשִׁמְחַת גּוֹיְךָ לְהַתְהַלֵּל עִם
נַחֲלֶתְךָ. יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁמַחוּ וְכָל עוֹלָה קִפְצָה פִּיהָ. יִקְלְלוּ הַמָּה וְאַתָּה
תְּבַרֵךְ קִמּוֹ וַיִּבְשׂוּ וְעַבְדְּךָ יִשְׁמַח. יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמַחוּ כִּי לְדַבְּרֶךָ יִחֲלַתִּי.
יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָם":

----- דף מס: 103 -----

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, אֲדוֹן הַשְּׁמִחָה וְהַחֲדוּהָ, אֲשֶׁר הַשְּׁמִחָה
בְּמַעוֹנְךָ, וְאִין לְפָנֶיךָ שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "הוֹד וְהַדָּר לְפָנָיו, עַז
וְחֲדוּהָ בְּמִקוּמוֹ". זְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחִסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים, שְׂאֲזָכָה
לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, כְּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים שְׁשִׁמְחָה
הִיא סֵטְרָא דְקַדְשָׁה, וְעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה הִיא הַסֵּטְרָא אַחְרָא, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ, וְכָל קְדֻשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא עַל יְדֵי שִׁמְחָה
דִּיקָא, וְכָל הַהִתְרַחֲקוֹת שְׁלָנוּ מִמָּךְ וְהַתְּגַבְרוֹת הַתְּאֹת הַכֹּל הִיא עַל יְדֵי

עצבות ומרה שחורה. אבל אתה ידעת כמה אני רחוק משמחה, כי
קלקלתי ופגמתי הרבה מאד.
על כן באתי לפניך מלא רחמים, שתהיה בעזרי ותשמחני בישועתך, ותאיר
בי.. דף מס: 104 -----

ותגלה לי דרכי עצותיך האמתיות, ותורני ותלמדני שאזכה להפוך כל מיני
יגון ואנחה לשמחה, שלא יהיה שום פח להסטרך אחרא שהוא היגון
ואנחה להכניס בי עצבות חס ושלום. רק אדרבא, אזכה בכל עת להתחזק
ולהתגבר בשמחה גדולה כל כך, עד שאזכה להפוך היגון ואנחה לשמחה,
ולא אניח להעצבות והיגון ואנחה להתאחז בי כלל, רק בכל מה שרוצים
להכניס בי עצבות חס ושלום, על ידי רבוי החטאים והעוונות העצומים
שעשיתי, ופגמתי הרבה מאד בלי שעור, אזכה להפוך כל זה לשמחה, על
אשר אף על פי כן חמל השם יתברך עלי, ושם נפשי בחיים ולא נתן למוט
רגלי, וזכני להיות בכלל ישראל ולא עשני גוי, ואני זוכה לקיים כמה מצות
גדולות בכל יום ויום, להתעטף.. דף מס: 105 -----

בציצית, ולהניח תפלין, ולקרוא קריאת שמע, ולקבל שבת ויום טוב,
ולשמע קול שופר בראש השנה, ולהתענות ביום הכפורים, ולישב בסכה,
ולטל ארבעה מינים, ולאכל מצה בפסח, וכן שארי כל המצוות הקדושות
אשר אנחנו עם קדש מקימים בכל עת אפלו הפחות שבפחותים והקל
שבקלים. מה רב טובך אשר עשית עמנו, "מה יקר חסדך אלהים", מה
גדלו מה רבו מה עצמו רחמיך וחסדיך עלינו, אשר הכתרת אותנו בכתרים
קדושים כאלה. ובתקף גלותינו ועצם התרחקותינו ממך על ידי רבוי
פשעינו נגדך, עדין אהבתך קשורה בנו. ואתה מזכה גם אותי לעשות כמה
מצות בכל יום. ובנדאי ראוי לי להגדיל השמחה בכל עת, ולהפוך כל היגון
ואנחה לשמחה. כי אדרבא זהו שמחתי.. דף מס: 106 -----

שמרחק ופגום וחוטא כמוני, יזכה לגע בדברים קדושים ונוראים כאלה,
ליחד שמך בכל יום, ולהתעטר בעטרת תפארת התפלין הקדושים
והנוראים בכל יום, ולהתעטף בציצית, להתלבש בלבושין דמלכא
בעטופא דמצוה, ושאר המצוות. וכל מה שרוצה להתגבר להכניס בדעתי
ולבי עצבות חס ושלום, מרבו פשעי ועוונותי, על ידי כל זה דיקא אגדיל
השמחה, ואומר ללבי אדרבא זהו שמחתי, זהו חדותי הגדולה, שאנכי
המרחק כל כך זוכה לגע בקדשות כאלה, "הקיצותי ועודי עמך, כי דכיתנו
במקום תנים ותכס עלינו בצלמות, אם שכחנו שם אלהינו ונפרש פנינו
לאל זר, אני לדודי ודודי לי", אחזנך ולא נרפך.
דף מס: 107 -----

מרא דעלמא כלא, שמחת ישראל, "שמח נפש עבדך, כי אליך יהוה נפשי
אשא", זכני להשיג באמת דרכי השמחה האמתית, באפן שאזכה לחטוף
היגון ואנחה לתוך השמחה, להפוך כל מיני עצבות ויגון ואנחה לשמחה.
זכני להתחזק ולהתגבר בשמחה גדולה תמיד, ואזכה להמשיך עלי קדשת
כל העשרה מיני נגינה שהם כלליות השמחה הקדושה. ותרגילני לשמח

את נפשי בכל עת על ידי נגון של שמחה, ואגיל ואשמח ביהוה בשיר והלל
ורנן וזמרה ונגון, ואזכה להיות בשמחה תמיד. ועל ידי זה יהיה נמשך עלי
רוח חיים דקדושה לתוך כל העשרה מיני דפיקין שבקרבי. ועל ידי זה
תשמרני ותצילני מכל מיני חלאים ומכאובים ומחוששים בגשמיות
ורוחניות, אשר כלם באים על ידי מרה.. דף מס: 108 -----

שחורה ועצבות חס ושלום. ותרפאני אותי ואת כל עמך ישראל, ותחלימני
ותחייני על ידי שמחה וחדוה שתמשיך עלי תמיד, אשר משם כל הרפואות
של כל מיני חלאים שבעולם, כי שמחה היא עקר חיות האדם, רפאנו יהוה
ונרפא, הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה, והעלה ארוכה ומרפא לכל
תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו, רפואת הנפש ורפואת הגוף.
ואתחזק בשמחה גדולה בכל עת בכל מיני דרכים ונתיבות ועצות
ותחבולות שאפשר לשמח את הלב על ידס, הן על ידי הנקודות טובות
שאני מוצא בעצמי עדיו, הן על ידי מלי דשטותא, לשנות את טעמי
ולעשות עצמי כשוטה, ולהרגיל עצמי במלי.. דף מס: 109 -----

דבדחיותא כדי לבוא לשמחה שהיא עקר הקדושה ועקר חיות האדם.
מלא רחמים, בורא רפואות, אדון הנפלאות, חדות ישועות יעקב, תן
שמחה בלבי, כי אתה יודע תעלומות לב, ואתה יודע בכמה דרכים ובכמה
תחבולות מתגבר הבעל דבר וחילותיו עלינו בכל עת, להמשיך עצבות חס
ושלום עלינו, והוא בתחבולותיו ערם יערים הוא ומרמה אותנו, ומתלבש
עצמו במצות, עד שנדמה לנו שיש לנו עצבות מעוונותינו. ובאמת בכל זה
הוא פורש רשת לרגלינו, כי כבר למדתנו שעל זה צריכין ליחד שעה אחת
ביום, לשבר לבנו ולפרש שיחתנו לפניך על כל מה שעבר עלינו, אבל כל
היום כלו צריכין להתחזק בשמחה, ולהכריח עצמנו.. דף מס: 110 -----

בכל כחותינו לבא לשמחה גדולה שהוא עקר קדשת ישראל.
על כן רחם עלינו למען שמך, והודיענו אורחות חיים שזנכה להבין ולהשיג
הדרכים והנתיבות והשבילים והעצות האמתיות איך לבוא לשמחה
תמיד, ותעשה את אשר בחקיך אלך ואת מצותיך אשמר, "בשמחה ובטוב
לבב מרב כל", עד שאזכה לשמחה של עתיד. ואזכה לראות בשמחת
המחול שתעשה לצדיקים לעתיד לבא וכל אחד יהיה מראה באצבעו
ויאמר "זה יהוה" כמו שכתוב: "ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה, קוינו
לו ויושיענו, זה יהוה קוינו לו, נגילה ונשמחה בישועתו". וקיים לנו מהרה
מקרא שכתוב: "ופדויי יהוה ישובו, ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על
ראשם ששון.. דף מס: 111 -----

ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה". ונאמר: "כי בשמחה תצאו, ובשלום
תובלון, הקרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה, וכל עצי השדה ימחאו כף".
ונאמר: "ושאבתם מים בששון מפעני הישועה". ונאמר: "כי נחם יהוה
ציון נחם כל חרבותיה, וישם מדברה כעדו, וערבתה כגן יהוה, ששון
ושמחה ימצא בה, תודה וקול זמרה. שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו

כע1סָדָר.

היום

כע3~

זע1סָדָר.

היום

זע3~

<<

<<

<<

<<

<<

<<

דמ311.

במ.

סָדָר

היום

על־פי דעת וְסִפְרֵי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ מוֹהַר"ן מְבַרְסֶלֶב

נֶעְרָף וְנִסְדָּר עַל־יְדֵי הָרַב הַחֲסִיד ר' יֶצְחָק בְּרִיִּיטֶעֶר ז"ל, אֶחָד מְגֹדוּלֵי אַנְשֵׁי־

שְׁלוֹמֵנוּ בְּפוֹלִין שְׁנֶשֶׁרף עַל קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם הַיִּיד

הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק

בְּכַנְיֹסֶת הַלְיָלָה יֹאמֵר: הַרִינִי רוֹצֶה לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּאֵמֶת

וּבְאֵמוּנָה וּבְשִׂמְחָה, וּבְכֵן אֲנִי מְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמֵי בְּכָל מַחְשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה

שְׁלִי, שֶׁל כָּל הַיּוֹם, לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וּבִפְרָט לְהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי, נַחַל נוֹבֵעַ

מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנוּ נַחְמָן בֶּן פִּיגָא, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ. וְקֹדֶם כָּל תְּפִלָּה יֹאמֵר:

הַרִינִי מְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמֵי בְּתַפְלָתִי לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וּבִפְרָט וְכוּ'.

תְּפִלַּת עֲרַבִית

וְתַפְלִל בְּמִתִּינּוֹת וּבְכַח וּבְכּוֹנָה וּבְשִׂמְחָה וּבְקוֹל נְעִים, וַיִּדְקֶדֶק בְּאֵמְרוֹ שֶׁם

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְבִטָּא הַיִּטֵּב הַחוּלָם, וְגַם יִדְגִּישׁ הַיִּיד" כָּזָה "אֲדֹנָי",

וְכָל הַשְּׁמוֹת יֹאמֵר בִּירְאָה, כִּי בְּתַפְלָה זֹאת מְמַתִּיקִים כָּל ..דף מס: 113 --

הַדִּינִים, וְזוֹכִין לְהַתְחַזֵּק, לְעַמֵּד נֶגֶד כָּל הַיְרִידוֹת וְהַחֲשָׁכוֹת וְהַמְּנִיעוֹת

שְׁעוֹבְרִין עַל כָּל אָדָם, בְּבַחֲיִנַת שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד.

קְרִיאַת שְׁמַע שְׁמַע הַמְּטָה

קְרִיאַת שְׁמַע שְׁמַע הַמְּטָה יִקְרָא בְּמִתִּינּוֹת וּבְשִׂמְחָה וְכוּ"ל, וּבְזָה מְתַקֵּן

פְּגָמָיו שֶׁל כָּל הַיּוֹם וְכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצַלּוּן, בְּבַחֲיִנַת: הַקּוֹרָא

קְרִיאַת שְׁמַע, מִזִּיקוֹן בְּדַלִּין הַיִּמְנוּ.

מֵאֲרִי דְחוּשְׁבָּנָא

יּוֹדָה לַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַטּוֹב, שֶׁזָּכָה לַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם הַהוּא, וַיִּתְּוֹדָה עַל כָּל

פְּגָמָיו, בְּמַחְשָׁבָה, דְבוּר וּמַעֲשֵׂה, וַיִּבְקֶשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַחֲלָה, סְלִיחָה

וְכַפָּרָה, וְשִׁיעֲזָרְהוּ מֵעַתָּה לְהִיּוֹת כְּרַצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.

חצות לילה
חצות לילה יקום ויתאבל מאד על חרבן בית המקדש ועל העלמת אור
הצדיק האמת ועל חטאיו ועונותיו ופשעיו ומדותיו ותאותיו הרעות,
שמעבין בגנון בית המקדש, וימצא את עצמו בכל מה שעובר עליו
באמירת תקון חצות, ויבקש מהשם יתברך.. דף מס: 114 -----

גאלת וישועת כל ישראל, וגם גאלת נפשו מהיצר הרע, האורב לו תמיד.
זמן חצות מתחיל תמיד מן שש שעות אחר יציאת הכוכבים, ונמשך זמנו
שתי שעות.

זכרון בעלמא דאתי
כשיתעורר משנתו יאמר מודה וכו', ויזכר מיד בעולם הבא, ויתפלל
להשם יתברך, שיעזרהו להתנהג בכל היום בקדשה, ויחדש ההתקשרות
בבכניסת הלילה השקמה

יתגבר לקום קדם עלות השחר לעסק בעבודת השם יתברך, ובזה יזכה
לשלמות האמונה, ולהאיר עליו אור האמת ודעת גדול, ויזכה לכנס לכל
שערי הקדשה, וכאור בקר יתלה עיניו למרום ויסתכל על השמים.
הכנת התפלה

לא יאכל ולא ישתה ולא ידבר קדם התפלה, וגם הדבור המכרח מאד
יקצר, ובזה תהיה תפלתו רצויה, כי צריכין להכניס כל כחו וכונתו בדבורי
.. דף מס: 115 -----

התפלה, לכו אין להחליש ולהפסיק הרצונות של נפשו המתגעגעת לשפך
שיחה לפני מקוה

יטבל את עצמו בכל יום, ובזה יתקדש ויצא מכל טמאת עונותיו ויתקרב
להשם יתברך באמת, וינשע מכל הצרות בגשמיות ורוחניות בבחינת:
מקוה ישראל מושיעו בעת צרה.
שחרית

שחרית יתפלל בבקר השכם במתינות וכני"ל, ולא יפסיק בדבור מהתחלת
התפלה עד סופה, ויתפלל בסדור, ולא יפנה אנה ואנה, ויענה אמן ויהא
שמיה רבא וברכו וקדשה בכל כוחו וכונתו ובשמחה, וכני"ל, ובזה יזכה
להאיר עליו ועל כל העולם אור שבעת הימים המתחדש בכל יום,
בבחינת: אור חדש על ציון תאיר, ונזכה כלנו וכו'.
שלחן ערוך

שלחן ערוך ילמוד בכל יום, חק ולא יעבר כל ימי חייו מללמוד כל יום על
כלפנים מעט בשלחן ערוך, ובזה מבטל כל מיני כפירות ומחלקת הרוחני
.. דף מס: 116 -----

והגשמי מעליו ומכל העולם, וילמד השלחן ערוך כסדר מתחלתו עד סופו,
וככה יתנהג כל ימי חייו; ואם אינו יכול ללמוד בשלחן ערוך הגדול, ילמד
על כלפנים בשלחן ערוך הקטנים, ובסדר הנ"ל.
התבודדות

יתחזק בכל כחו להתבודד ולפרש שיחתו לפני השם יתברך כל יום על-כל

פְּנִים שְׁעָה אַחַת בְּלִשׁוֹן שְׁמִדְבָר בּוּ (ובמד ינתנו בזש ארגאן) עַל כָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וַיִּתְּנֶה עַל חֲטָאֵיו וְעוֹנֹתָיו וּפְשָׁעָיו, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד, וַיִּדְבֵּר לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּאִשֶּׁר יִדְבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וַיִּסְפֹּר צָעָרוֹ וְדַחְקוֹ וּמַצְבוֹ שְׁלוֹ וְשֵׁל בְּנֵי בֵיתוֹ וְשֵׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וַיִּרְחִיב הַדְּבַר, וַיִּטְעַן כָּל מִינֵי טַעֲנוֹת וְהַפְּצוֹת וּפְיֻסִים, שְׂיִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, בְּבַחֲנִית: הִרְחִיב פִּי וְאַמְלֵאֵהוּ, וַיִּרְבֶּה בְּצַעֲקָה וְשׁוּעָה וְאַנְחָה וּבְכִיָּה, וְגַם יוֹדֵה לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל חֲסָדָיו הַרוֹחֲנִיִּים וְהַגְּשָׁמִיִּים אֲשֶׁר עָשָׂה עִמּוֹ, בְּזִמְרָה וְהִלָּל לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ וַיִּבְקֹשׂ אֲזַ צְרָכָיו הַרוֹחֲנִיִּים וְהַגְּשָׁמִיִּים, וַיֵּאמֶר כִּי הִנַּחֲתִירוּחַ, שְׁעוֹלָה לִפְנֵי יִתְבָּרַךְ מִהַשִּׁיחָה זֹאת, אֵף מִהַפְּחוֹת שְׂבַפְחוֹתֵיכֶם, .. דף מס: 117 -----

חֲשׂוּבָה יוֹתֵר אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ מִכָּל מִינֵי הָעֲבוֹדוֹת וְאֵף מִכָּל הָעֲבוֹדוֹת שֶׁל הַמַּלְאָכִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְאֵף אִם אֵינּוּ יָכוֹל לִפְתַּח פִּיו כָּלֵל, הָעֲמִידָה בְּעֲצָמָה וְהַקּוּוֵי לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וּמָה שְׁתוֹלָה עֵינָיו לְמָרוֹם, וּמָה שְׂמִכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֶפְלוֹ דְּבַר אֶחָד בְּכָל מְשֹׁךְ הַשְּׁעָה הַנִּ"ל - כָּל זֶה תִּכְלִיתוֹ לְנַצַּח.

סְפָרֵי רַבְּנוֹ, רַבְּנוֹ, זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה יִלְמַד בְּכָל יוֹם, וּבְזָה מִתְקַשֵּׁר לְדַעְתּוֹ הַקְּדוֹשׁ וּמִמְשִׁיךְ עָלָיו כַּח דְּקַדְשָׁה לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַצַּדִּיק, וּמִבִּיא כָּל הָעוֹלָם לְתִשְׁבּוּבָה. תְּהִלִּים

תְּהִלִּים יֹאמֵר בְּכָל יוֹם עַל־כָּל־פְּנִים עֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרִים, כִּי כָּל עֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים הֵם תִּקּוּן גָּדוֹל, וַיִּמְצָא אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּהִתְהַלֵּם, וְגַם כָּל הַהוֹדָאוֹת שֶׁבְּתְּהִלִּים יֹאמֵר עַל עַצְמוֹ, הִינּוּ עַל חֲסָדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁעָשָׂה מְעוֹדוֹ. עִמּוֹ

----- דף מס: 118 -----

לְקוּטֵי תְּפִלוֹת יֹאמֵר בְּכָל יוֹם, וְגַם יַעֲשֶׂה בְּעַצְמוֹ תְּפִלוֹת, הִינּוּ שְׂיִתְפַּלֵּל לְקוּטֵי תְּפִלוֹת יֹאמֵר בְּכָל יוֹם, וְגַם יַעֲשֶׂה בְּעַצְמוֹ תְּפִלוֹת, הִינּוּ שְׂיִתְפַּלֵּל שְׂיִזְכָּה לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַצַּדִּיק שֶׁלְמַד בְּסִפְרָיו, וּבְזָה מַעֲלָה שְׁעוֹשֵׂים גְּדוֹלִים לִפְנֵי יִתְבָּרַךְ. קְבוּעִים

שְׁעוֹרִים קְבוּעִים יִקְבַּע לוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וַיִּלְמַד בְּשִׂמְחָה, וְלֹא יִפְסִיק בְּהַלְמוּד בְּדְבָרִים שְׂאִינָם מִכְּרַחֵן מְאֹד, וַיִּכּוֹן שְׂיִזְכָּה עַל־יְדֵי הַלְמוּד לְאַמוּנָה שְׂלֵמָה, וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהוֹצִיא עֲצוֹת נְכוֹנוֹת לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִהַלְמוּד, וְגַם יַחֲדָשׁ בַּתּוֹרָה עַל־פִּי הַיְסוּדוֹת שֶׁל דַּעַת רַבְּנוֹ, זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה, וּבְזָה יִתְקַרֵּב לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת וַיִּקְרַב רְחוּקִים לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. אֲכִילָה

יֹאכֵל בְּמִתִּינּוֹת וּבְדַרְךְ־אֲרָץ, וְלֹא יִכְעַס וְלֹא יִדְבֵּר אֲזַ דְּבוּרִים שְׂאִינָם מִכְּרַחֵן, וַיִּלְמַד עַל שְׂלַחֲנוֹ, וַיִּבְרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן בְּשִׂמְחָה וּכְנִ"ל, וּבְזָה יִמְשִׁיךְ עָלָיו הָאֵרֶת הַרְצוֹן, הִינּוּ כְּסוּפִין וְרַצוֹנוֹת טוֹבִים לִילָךְ בְּדַרְךְ .. דף מס: 119 -----

ה'. וְכֵן בְּכָל הַנְּאוּתָיו וּמַעֲשָׂיו יִכּוֹן, שְׂיִהְיֶה כְּרַצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיְהִיָּה נַעֲשֶׂה יַחֲדָ קְדָשׁ־בְּרִיךְ־הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ עַל־יְדֵי אֲכִילָתוֹ וְהַנְּאוּתָיו וּמַעֲשָׂיו. מִשְׂאֵזְמֶתוֹ

משאזמתן או מלאכה לעשות באמונה זוכין עלידי שמתחזקין באמונת השגחה פרטית, ועלידי שיודעין ומאמינים, שהפרנסה אינה נמשכת על ידי סבות של דרך הטבע, כי אם עלידי רצון הבורא יתברך, והשם יתברך יכול לפרנסו בלי שום סבות כלל, ומה שהשם יתברך מפרנס את האדם עלידי סבות, הוא בשביל לנסותו, אם יעמד בהנסיונות שיודמנו לו על ידי עסקו בהסבות ההן, וגם להבחינו אם יוכל לעמד באמונה זאת, שהפרנסה אינה תלויה בהסבות, כי אם ברצון הבורא יתברך.

צדקה

צדקה יפריש מכל מיני שפע שישפע לו, עלידי כל אפן שיהיה, לכונו בה כל ענייני רבנו, זכרונו לברכה, דהינו להחזיק נכדי ומקרבי הצדיק, העוסקים בעבודת השם יתברך, וגם להדפיס ספריו, .. 120 מס: -----

ושיוכלו להפיצם בישראל בזול גדול, ולהחזקת בתימדרשו. וטוב להתחיל להפריש, על זה על כל פנים תרומה הינו (פראצ') אחוז מהשפע שלו, עד שיוזכה לעשר כל נכסיו.

הדפסת והפצת ספרי רבנו, זכרונו לברכה, ודעתו בעולם הוא עקר ושרש גדול, כי עלידי זה יוכלו כל בית ישראל להתקרב לדרך האמת, אשר זה תכליתנו ותכלית כל העולמות, לכן צריכה העבודה הזאת להיות למקרבי הצדיק קדש קדשים, ויעסקו בה בכל כחותיהם לשמה, ויבקשו בכל פעם יצאות אידך להרחיבה, ולהפיץ מעינותיו חוצה להחיות ולהשיב נפש כל ישראל לאביהם שבשמים.

קדשת שבעת הנרות

יקדש עיניו מלהסתכל ברע, ואזניו - בשמעו לדברי חכמים, וקטמו - בהאריך אפו על כל דבר, וירחם על מי שרצה לכעס עליו, ופיו יקדש בדבורי תורה ותפלה ובשמירתו מדבורים אסורים - ובזה יזכה לשפע אלוה ולקדשת המחשבה.

121 מס: -----

שמחה

יהיה בשמחה תמיד, ויהפך כל מיני גון ואנחה לשמחה וששון, ויקבל הכל באהבה, ולא יפל ליאוש לעולם, ויחיה וישמח את עצמו תמיד בנקודותיו הטובות ברוחניות ובהרחבות שבתוך הצרות בגשמיות (כמבאר בלקוטימוהר"ן חלק א', סימן קצ"ה וסימן רפ"ב); ואף אם יפל חס ושלום, לירידות גדולות, יבטח בכח הצדיק, ויתחיל בכל פעם מחדש, כאלו לא התחיל ולא נפל מעולם, ויאמין כי כל נפילתו היתה למען יתחיל מחדש, ואם יתחזק להתחיל בכל פעם מחדש באמת, יעזרהו השם יתברך שלא עוד למקומות האלה, וגם ירגיל את עצמו לעבד השם יתברך בנגונים ובשמחה ובקודים והמחאתיכף, ובפרט בשעת תורה ותפלה ישמח מאד.

תשובה

יתבונן בכל מחשבה, דבור ומעשה שלו, למצא בהם רמזים לעורר נפשו לשוב להשם יתברך באמת, ולהתחדש בעבודת השם יתברך, ולמקלליו

122 מס: -----

וּלְמַבְּזֵי נַפְשׁוֹ יָדוּם וַיִּשְׁתַּק, וּבָזָה יִכְנִיעַ הָרַע שְׂבָדְמוֹ, וַיִּתְּכַפְּרוּ כָּל עֲוֹנוֹתָיו,
וַיִּתְּהַפְּכוּ לְזִכִּיּוֹת.

אֶהְבֵּת
יֶאֱהָב כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרֹט הַמְּקַרְבִּין לְהַצְדִּיק אֲמַת כְּנַפְשׁוֹ, וַיִּדְבֵּר עִמָּהֶם
בְּכָל יוֹם מִהַתְּכַלִּית הָאֲמַת כְּדִי לְקַבֵּל מִנְקַדְתָּם הַטּוֹבָה, כִּי בְּכָל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה מֵה שְׂאִין בְּחִבְרוֹ.
מִנְחָה

מִנְחָה יִתְּפֹל כַּנִּי"ל, וּבָזָה יִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת כָּל עֲבוֹדַת הַיּוֹם לְהַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ
וּלְקַבֵּל הַתְּחִיָּנוּת עַל הַיּוֹם הַבֹּא אַחֲרָיו לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ, בְּבַחֲיִנַת:
עֲלֵיהֶם הַשָּׁלֵם כָּל הַקְּרִבָּנוֹת כְּלָם, וּבְבַחֲיִנַת: וּבֵא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְכוּ'.
רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה

כָּל הַמְּקוֹרְבִין לְהַצְדִּיק הָאֲמַת צְרִיכִין לְהַתְּאַסֵּף יַחַד בְּמָקוֹם אֶחָד עַל רֵאשִׁי־
הַשָּׁנָה וּלְהַתְּפִלֵּל בְּהַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק, וְעַל־יְדִי־זָה הֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ
הָאֲרָה נִפְלְאָה וְתַקּוּן וְהַתְּקַרְבוֹת גְּדוֹלָה, מֵה שְׂאִין יְכוֹלִין לְזַכּוֹת לָזֶה בְּכָל
הַשָּׁנָה, וְכִמוֹ שְׂאֵמֶר רַבֵּנוּ, ..דף מס: 123 -----

זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה: "גָּאֵהָר מִיּוֹן זָאֵף אִיז רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה" [כָּל עֶסְקִי הוּא רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה]
וְזוֹכִין לְהַאֲוִיר עֲלֵיהֶם וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ אֹר הַצְדִּיק לְדוֹר דּוֹרוֹת; לְכֹן
צְרִיכִין לְשַׁבֵּר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת, וּלְבֹא בְּמַסִּירוֹת־נַפְשׁ עֲצוּם לְהַקְּבוֹץ עַל
רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, אִם לֹא בְּפִקּוּחֵי־נַפְשׁ מִמֶּשׁ הַדּוּחָה שַׁבָּת, יְכוֹלִין לְמַנוּעַ מִלְּבֹא
שָׁמָּה, אֲבָל כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁל פְּרִנְסָה וּמְמוֹן וְטַרְחָא וְכַבּוּד וְכוּצָא, צְרִיכִין
לְשַׁבֵּר וּלְנַצֵּחַ וּלְזַכּוֹת לְהַעֲבוֹדָה, שְׂאִין דְּבַר גְּדוֹל מְזָה.
אַרְצ־יִשְׂרָאֵל

כָּל יְמֵי חַיָּיו יִתְּנַעֲגַע וַיִּתְּפַלֵּל וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַתְּיָשֵׁב בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, וְעַל־כִּלְפָּנָיו
לֵילֵךְ בֵּה ד' [אַרְבַּע] אֲמוֹת, וּבָזָה יִזְכֶּה לְאַרְיִכְת־אַפִּים, וְלֵילֵךְ מִדְּרָגָא לְדְרָגָא,
וּלְהַמְּשִׁיךְ עֲלָיו כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה עֶקֶר נִצְחוֹן דְּקְדוּשָׁה שֶׁל הָאָדָם בְּעוֹלָם
הַזֶּה. וְהַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנִזְכֶּה לֵילֵךְ בְּדַרְכֵי הַצְדִּיק הָאֲמַת בְּאֲמַת
וּבְאֲמוּנָה, וּלְהַמְּשִׁיךְ אֹרֹז עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדִי־זָה נִזְכֶּה לְגַאֲלַת
הַגּוֹף וְהַנַּפֶּשׁ

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם